

Petek, 8. oktober – nedelja, 17. oktober

COWeb

[cityofwomen.org /coweb](http://cityofwomen.org/coweb)

Spletna platforma COWeb z aktivnim izobraževalnim programom pod vodstvom Andreje Kopač in Maje Krajnc

Letošnja novost v festivalski ponudbi v okviru projekta **COWeb** je delavnica kontekstualnega pisanja. Najmočnejši »kontekst« bodo delavnici dale umetnice same, saj bo potekala v sodelovanju z izbranimi avtoricami – **Oreet Ashery, Kira O'Reilly, Helena Hunter** in **Denys Blacker** –, ki jih družijo prepletanje umetniških žanrov in artikulirano miselno izhodišče. Potekala bo v obliki vodenih pogovorov in poskusov artikulacije misli oziroma njenega zapisa kot umetniškega dejanja, ki bi segal onkraj uveljavljenih žanrov pisanja o umetnosti. V ta namen se bomo poskušali osredotočiti na relacijski odnos do posameznega dela in upoštevati kontekste, ki jih bodo prispevale umetnice. Delavnica, ki jo bo vodila **Andreja Kopač**, bo potekala v mali dvorani Kinodvora.

V okviru COWeba bo letos znova potekala tudi delavnica kritiškega pisanja o filmu, ki jo bo vodila **Maja Krajnc**. Na njej bodo udeleženci pod vodstvom mentorice po vsaki projekciji iskali načine možnega branja in pisanja o prikazanih filmih. Omenjena delavnica v obliki aktivnih debat bo potekala v preddverju Kinodvora. Publiciranje bo sestavljeno iz prispevkov v obliki teorije, kritik, refleksij in intervjujev.

Andreja Kopač je novinarka, publicistka in magistrica programa Lingvistika govora in teorija družbene komunikacije na ISH, Fakulteti za podiplomski humanistični študij, in doktorska študentka sociologije kulture na Filozofski fakulteti Univerze v Ljubljani. Kot publicistka deluje pri revijah Maska in Dialogi. V letu 2008 je bila štipendistka mednarodnih programov za mlade kritike Mobile Lab in Gulliver Connect. Med letoma 2005 in 2008 je delala na zavodu Maska na področju izobraževanja v umetnosti kot koordinatorica Seminarja sodobnih scenskih umetnosti in organizatorica projekta Platforma interdisciplinarne dramaturgije. V zadnjem času deluje kot dramaturginja,

performerka, samostojna publicistka in sodelavka pri številnih domačih in mednarodnih projektih.

Maja Krajnc je univerzitetna diplomirana novinarka; njena diplomska naloga obravnava sodobno slovensko filmsko kritiko. Vpisala je doktorski študij na ISH, in sicer program Medijski študiji. Bila je urednica kataloga in časopisa na Kino Otoku 2009 -2010 ter urednica spletnega časopisa na festivalu animiranega filma Animateka 2008 in 2009. Vodila je delavnico kritiškega pisanja na festivalu Mesto žensk 2009. Aktivno se udeležuje akademskih konferenc na filmsko tematiko. Je tudi članica uredništva revije za film in filmsko Kino! in filmska kritičarka.

Petek, 8. oktober, 20.00 in 21.30 / Linhartova dvorana – Cankarjev dom

VEČER DVEH KONCERTOV

DITKA HABERL – 20.00

(Slovenija)

Ognjelasa **Ditka Haberl** z izvrstnim glasom in prepoznavno interpretacijo nesporno velja za eno najbolj markantnih dam slovenske popevke. V svoji dolgoletni karieri se je znala vživeti v raznotere glasbene stile in predstavljati ideje številnih slovenskih skladateljev različnih generacij. V zadnjih letih jo pogosto srečujemo tudi na gledaliških odrih, kjer uspešno ustvarja na področju scensko-glasbene umetnosti.

Na uvodnem večeru letošnje izdaje Festivala Mesto žensk nas bo ob spremljavi pianista Klemna Golnarja ter gostujočega kitarista Bernarda Hrušovarja razvajala z ljubezensko liriko in odpela nepozabne uspešnice, kot so Nad mestom se dani, Samo nasmeh je bolj grenak, Mlade oči, V meni raste drevo, Ljubezen, Ne prižigaj luči ..., ter tudi nekaj filmskih melodij.

Start *Med preteklostjo in prihodnostjo* bo tako pripadel nostalgiji in zlatim časom slovenske popevke. (Urška Comino)

Ditka Haberl, rojena Mariborčanka, je glasbeno kariero začela pri Belih vranah leta 1968 in jo nadaljevala kot članica in solistka ansambla Pepel in kri. Na solistični poti je kot pevka gostovala na številnih koncertih in festivalih po nekdanji skupni državi, Evropi in Sovjetski zvezi. Sedaj nastopa redkeje, bolj priložnostno, z različnimi glasbeniki in orkestri.

Vokal: Ditka Haberl; Klavir: Klemen Golnar; Kitara, vokal: Bernard Hrušovar.

MARCELLA AND THE FORGET ME NOTS – 21.30

(Velika Britanija)

"Čudovito zastrašujoča z melodijami, ki še dolge dni odzvanjajo v glavi." - Wesley

Nicholson, Muso's Guide (19. 12. 2009)

Marcella and The Forget Me Nots vse bolj postajajo band londonske alternativne glasbene scene, o katerem se največ govori. Z glasbo, ki jo je nemogoče enoznačno umestiti in v kateri se prepletajo raznoliki vplivi, kot je Berlin tridesetih let preteklega stoletja, baročni avantgardizem Klause Nomija in art school rock bendi sedemdesetih let, Marcella in njen sedemčlanski, povsem ženski orkester doživljajo odlične kritike v revijah, kot so *Brazilian Vogue*, *Bizarre Magazine* in trendovski *Wears The Trousers*, ter nastopajo na nekaterih najbolj vročih britanskih glasbenih prizoriščih. Osemčlanski orkester je prvič nastopil leta 2008 na Sacred Season gledališča Chelsea Theatre, za katero je Marcella napisala zelo uspešno site-specific predstavo, ki je temeljila na zgodbah prebivalcev Chelsea.

Marcella Puppini, ustanoviteljica skupine Marcella and The Forget Me Nots, je v Veliki Britaniji prvič zaslovela z znamenitim vokalnim triom The Puppini Sisters. Je skladateljica, pevkica in multiinstrumentalistka, na črno pa dela kot dirigentka ruskega big banda. Študirala je glasbo in modo. Po diplomu na Central St. Martins College of Art je delala v modnem studiu Vivienne Westwood, potem pa se vpisala na Trinity College of Music, študij petja in komponiranja. Marcello so tudi zaradi velike ljubezni do opere pritegnili bolj gledališki elementi glasbe, še posebej alternativni performansi. Tako je postala glasbena direktorica in tekstopiska za pionirje burleske The Whoopee Club, sodelovala pa je tudi s Carnesky's Ghost Train, Stacked Wonky in The Real Tuesday Weld. Z DJ-jem Rich B je leta 2002 posnela skladbo z naslovom *Revolution*, ki je postala pravi klubski hit.

www.myspace.com/marcellaandthefmn

Skladateljica, glas, klavir: Marcella Puppini; Violina: Geraldine Mc Ewan; Violina: Francesca Simmons; Viola: Wei Wei Fraser; Čelo: Maral Mohammadi; Bas klarinet, klarinet: Beatrix Graf; Pozavna: Hannah Taylor; Tolkala: Rebecca Browne.

Organizacija: Mesto žensk; V sodelovanju: Cankarjev dom; Cena: 10*, 12, 15, 18 €.

Generalni pokrovitelj dogodka je Mercator d.d.

.....
Sobota, 9. oktober, 17.00 (ponovitev v nedeljo, 10. oktober, 15.00) Kinodvor – Kinobalon

HANA MAKMALBAF

(Iran)

Buda se je zrušil od sramu (Buda Az Sharm Foru Rikht / Buddha Collapsed out of Shame)

Iran / Francija, 2007 / 84' / Film

Film po izboru selektorice Barbare Kelbl.

Film ***Buda se je zrušil od sramu*** pripoveduje o preprekah, s katerimi se na poti do izobrazbe srečujejo deklice v Afganistanu. Glavna junakinja, šestletna deklica Baktay, si želi, da bi se – tako kot njen sovrstnik Abbas – naučila brati. Toda šolanje za dekleta v Afganistanu ni samoumevno. Baktay si mora, če želi v šolo, najprej kupiti zvezek in svinčnik, kar v revni pokrajini Bamiyan ni lahko. Nato jo čaka dolga pot do šole za dekleta, na kateri je polno ovir. Zadržijo jo dečki, katerih edina igra, ki jo poznajo, so vojaki, izvidniki in vojna. Deklico zavrnejo v razredih, ki ne sprejemajo deklet. Toda Baktay je trdno odločena, da se bo naučila sama prebirati čarobne in zabavne povesti v šolskem berilu, kakršnega ima njen prijatelj, deček Abbas. Film je po tematiki, ki jo obravnava, in filmskem pristopu, primeren tudi za mlajše gledalce. (Barbara Kelbl)

Film je prvenec mlade iranske režiserke **Hane Makmalbaf**. Posnela ga je pri 19. letih in v njem kljub mladosti dokazala, da je nasledila nadarjenost za filmsko pripoved in občutljivost pri prikazu obravnavanih tem, po katerih slovi družina Makmalbaf (njen oče je vodilni iranski režiser Mohsen Makmalbaf, njena starejša sestra pa priznana režiserka Samira Makmalbaf).

Film *Buda se je zrušil od sramu* je bil prikazan na številnih, tudi najpomembnejših mednarodnih festivalih, in prejel vrsto nagrad.

Režija: Hana Makhmalbaf; Scenarij: Marziyeh Meshkini; Igrajo: Nikbakht Noruz, Abbas Alijome, Abdolali Hoseinali; Fotografija: Ostad Ali; Zvok: Farid Pirayesh; Scenografija: Akbar Meshkini; Montaža: Mastaneh Mohajer; Glasba: Tolib Shakhidi; Produkcija: Makhmalbaf Film House, Wild Bunch; Jezik: perzijsčina; Slovenski podnapisi.

Organizacija: Mesto žensk; Soorganizacija: Kinodvor; Cena: 4.25 €, za člane klubov Kinobalon in Kinodvor: 3 €.

.....
Sobota, 9. oktober, 20.00 (ponovitev v ponedeljek, 11. oktober, 18.00) / Gledališče Glej

HELENA HUNTER

(Velika Britanija)

Druga soba (The Other Room)

Performans / 30'

Druga soba, globoko zakoreninjena v zavesti o neizbežnosti poloma, je performans, ki 'ne uspe'. Brezosebna postava z živalskim obrazom in ženskim telesom se v poltemi na vso moč trudi, da bi izpolnila nemogočo nalogo – obstala na spolzkih tleh. Vsakič, ko slepeči žaromet in tesnobna klavirska glasba prekineta njen boj, poskuša umetnica neuspešno zaplesati step. Ženska-konj, ujeta v začarani krog absurdnih poskusov, vedno znova pade, in njena bolečina je vse prej kot samo telesna. Usojeno ji je, da bo ostala zgolj začetnica, nezmožna napredovati, nezmožna predstaviti lastni komad. Kljub temu, da ji spodleti celo pri temeljni človeški drži – stati na nogah – je v performerki nekaj, kar noče odnehati. (Milijana Babić)

Helena Hunter je britanska umetnica, ki živi v Londonu. Pri svojem ustvarjanju združuje telo in gibanje, pri čemer pri raziskovanju kompleksnih kulturoloških vprašanj, ki zadevajo politiko telesa, konstrukcijo spola in nastanek hrepenenja, uporablja telo kot besedilo, prizorišče in kiparsko orodje. Hunterjeva je s svojimi predavanji, pogovori z umetniki, delavnicami in profesionalnimi razvojnimi shemami gostovala po Veliki Britaniji in ostali Evropi. Trenutno poučuje na znameniti šoli za sodobni ples Laban Centre in na londonski univerzi Queen Mary.

www.helenahunter.com

Organizacija: Mesto žensk; V sodelovanju: Gledališče Glej; Cena: 5*, 7 €.

Mesto žensk – uvod v filmski program selektorice Vanje Kaluđerčić

Izbor filmskega programa na temo *Med preteklostjo in prihodnostjo* ponuja kuratorju vrsto vznemirljivih poti in možnosti. Naj jih omenimo zgolj nekaj: lahko se odloči za osebne zgodbe o posameznikovih intimnih vezeh in bremenih, povezanih s preteklostjo. Ali zastavi program širše, iz perspektive zgodovinske dediščine in zapuščine – družbene, politične, kulturne; seznam tem in vsebin, ki se navezujejo na preteklost in prihodnost, je tako rekoč neskončen.

Pri razmisleku o izboru filmov, ki bi najbolje zajeli posebnosti in umetniške izraze, ki tako ali drugače zadevajo to neizčrpno temo, smo se letošnje leto osredotočili na mlade ustvarjalke in režiserke. Ob dveh igranih filmih in vrsti kratkih filmov je program v prvi vrsti posvečen filmskim ustvarjalkam, ki so posnele svoj prvenec oziroma drugi film. Umetnice, predstavljene v programu, raziskujejo meje narativnih in vizualnih form ter dokazujejo, da prinašajo v filmski svet nekaj novega in prepoznavnega. Poleg nekaterih očitnih skupnih lastnosti jih povezujejo presunljivi, čudoviti in hkrati kompleksni portreti in pogledi na odnos med žensko in njeno preteklostjo. Nekateri filmi so pri obravnavi tematike dokaj neposredni, drugi pa drzno segajo po bolj intimnih in subtilnih izraznih oblikah in ponujajo samo nekaj od številnih mogočih pogledov na preteklost in prihodnost.

Program:

DIRTY DIARIES: Osebne porno provokacije dvanajstih Švedinj

SOPHIE DERASPE: Življenjski znaki

SONJA HEISS: Hotel »Zelo dobrodošli«

MANON DE BOER: Neubrano

BIRGITTE STÆRMOSE: Neljubljeni

CHARLOTTE GINSBORG: Čez kosti

SHALIMAR PREUSS: Zmenek na Stella-Plage

Sobota, 9. oktober, 21.00 (ponovitev v petek, 15. oktober, 23.59) / Kinodvor

UMAZANI DNEVNIKI (DIRTY DIARIES)

Švedska, 2009 / 90' / Osebne porno provokacije dvanajstih Švedinj

Pornografija in feminizem se sicer ne zdita najočitnejša kombinacija, vendar je prav to koncept projekta **Mie Engberg**. Povabila je dvanajst Švedinj, da bi na filmskem traku razgrnile svoje osebne spolne fantazije. Njihova naloga je bila, da se snemajo in posnamejo, kar jih spolno vznemirja. Rezultat je 12 povsem različnih in izjemno osebnih pornografskih filmov. Poleg osebnega vidika ima film tudi politično sporočilo, saj nas med drugim spodbuja, da razbijemo kapitalizem in patriarhizem ter se tako borimo proti tradicionalno seksistični obliki pornografije. Mia Engberg se vedno giblje na robovih družbe; njeni filmi prikazujejo gej skinheade, vegane, gender-benderse in otroke z ulice. V njenih produkcijah je velik poudarek na pristopu 'sam-svoj-mojster', pomembni alternativni večini prevladujoče pornografije, ki je vedno bila svetlobna leta oddaljena od umetnosti.

Ideja za *Umazane dnevnike* se je porodila Engbergovi in skupini njenih prijateljic, ko so posnele *Come Together* za mednarodni filmski festival v Stockholmu. To je bil kratki film, v katerem so se nastopajoče posnele s kamero mobilnega telefona med samozadovoljevanjem. Film je naletel na glasno neodobravanje moškega občinstva; pritoževali so se predvsem nad neprivlačnostjo igralk-snemalk. Engbergovi je bil to dokaz več, da morajo biti igralk v pornografskih filmih dopadljive predvsem moškemu gledalstvu.

Mia Engberg je ena od ustanoviteljic Sexy Film, neodvisne filmske družbe, ki se ukvarja s produkcijo in distribucijo alternativnih queer erotičnih filmov. In basistka hardcore feminističnega ska benda Vagina Grande.

Po projekciji fima bo ozračje z glasbo ogreval Junzi.

Režija: Mia Engberg, Ingrid Ryberg, Universal Pussy, Joanna Rytel, Marit Ostberg, Jennifer Rainsford, Elin Magnusson, Sara Kaaman, Ester Martin Bergsmark, Nelli Roselli, Asa Sandzen, Pella Kagerman, Tora Martens, Wolfe Madam; Producentka: Mia Engberg; Jezik: švedski; Slovenski podnapisi.

Organizacija: Mesto žensk; Soorganizacija: Kinodvor; Cena: 4.25*, 4.95 €; Za člane kluba Kinodvor: 3,80 €.

.....

Nedelja, 10. oktober, 17.00 / Kinodvor

SOPHIE DERASPE

(Kanada)

Življenjski znaki (Les signes vitaux / Vital Signs)

Kanada, 2009 / 87' / Film

Življenjski znaki: količina življenja, ki jo imajo bitja ... ali njegovo pomanjkanje.

Smrt družinskega člana spodbudi mlado žensko, da se odpravi na neobičajno pot – pomagati ljudem, ki umirajo. Umirajoči nimajo kaj izgubiti in potrebujejo trenutke intimnosti, ki jih je Simone pripravljena deliti z njimi brez plačila. Vendar ji Boris ne pusti, da bi se kar tako izmazala. Spozna namreč, kako dobro se skriva za temi intenzivnimi, vendar kratkotrajnimi odnosi. Njegov izziv sproži v Simone nasilni izpad. Z umirajočimi se naučimo smejeti, občudovati in najti globoko zaupanje v življenje.

S svojim drugim igranim filmom raziskuje **Sophie Deraspe** naš odnos do telesa, zemljevid dosmrtnih prask, brazgotin in lepote. S prefinjeno in hkrati vznemirljivo realistično fotografijo, močno glasbo in izjemno igralsko zasedbo, ponuja našim čutilom edinstveno izkušnjo.

Sophie Deraspe je pristala v filmu skozi vizualne umetnosti in literaturo. Kot režiserka in snemalka je ustvarjala predvsem dokumentarne filme, preden se je lotila režije prvega igranega celovečerca *Rechercher Victor Pellerin* (Missing Victor Pellerin) (2006). Po filmu, ki je doživel odobravanje kritike in projekcije po vsem svetu, je v enaki realistični maniri leta 2009 posnela svoj drugi igrani film, *Les signes vitaux* (Življenjski znaki).

Režija in scenarij: Sophie Deraspe; Igrajo: Francis Duchamre, Marie Brassard, Marie Helene-Bellavance; Producent: Nicolas Fonesca (Les Films Siamois); Jezik: francoski; Slovenski podnapisi.

Organizacija: Mesto žensk; Soorganizacija: Kinodvor; Cena: 4.25*, 4.95 €; Za člane kluba Kinodvor: 3.80 €.

.....
Nedelja, 10. oktober, 20.00 / Stara mestna elektrarna – Elektro Ljubljana

ANDREJA RAUCH PODRZAVNIK

(Slovenija)

Torek / Večmedijska predstava / 45'

Torek je nekje vmes, ni ne ponedeljek, ki je tečen, ne sredo, ki je v sredini, ne četrtek, ki gre že proti vikendu. Torek je po mojem najtežja vloga od vseh dni v tednu, nekako nehvaležna vloga. Pa vendar se tudi v torek marsikaj lahko zgodi – pač en nepomemben dan, ki je po drugi strani nov dan, potencialno (morda) nov začetek, novo življenje.

Torek je tako skupek poetičnih dimenzij vsakodnevnih situacij in vprašanj, ki jih delimo vsi. Izpostavljene so skozi lik Suzane, v katerem nastopi Suzana Koncut.

Prostor predstave je maketa običajnega prostora, v katerem živimo. Vendar je s tem, da je pomanjšan in deloma tudi abstrahiran, nekako jasnejši in bolj fascinanten, morda manj samoumeven kot pa tisti, ki je v naravni velikosti, v katerem živimo oziroma v katerem bi želeli živeti.

Del predstave je tudi Suzanin devetletni sin, Jan. S svojo prisotnostjo in spontanostjo povzroči, da gledalec začuti povezavo med materjo in sinom skozi manevriranje med razumevanjem in nevedenjem, skozi skupne interese in brezizhodnost konfliktnih

situacij ter končno skozi domišljijo in 'resničnost'. S prestopanjem teh meja začne Jan nastopati v Suzaninem nastopanju. Nehote in neizogibno. (Andreja Rauch Podrzavnik)

Andreja Rauch Podrzavnik je koreografinja, plesalka, plesna učiteljica in videastka. V svojih projektih sodeluje z glasbeniki, igralci, pevci in plesalci. Izobraževala se je na London Contemporary Dance School ter na seminarjih v Sloveniji in tujini. Kot videastka je sodelovala s koreografinjami Sarah Fahie, Snježana Premuš, Lucia Baumgartner. Poučuje ples na Umetniški gimnaziji ter na seminarjih doma in v tujini. Je avtorica projektov *Izvedenke* (1998), *Tipke* (2001) *Rebeka* (2002, 2005), *Kostanjevo rjava* (2004), *Tkalci* (2005) ter *Pasaž Delux* (2006). Za svoje delo je prejela nagrado revije Dance Europe, Critics' Choice (2003 za Tipke), nagrado Povodni mož (2004 za Kostanjevo rjavo) ter nagrado strokovne žirije festivala Gibanica (2007 za Tkalce).

Koncept, režija, koreografija: Andreja Rauch Podrzavnik; Soustvarjanje, izvedba: Suzana Koncut; Glasba, izvedba: Christopher Benstead; Nastopa tudi: Jan Verdellis; Oblikovanje prostora: Martin Podrzavnik in Andreja Rauch Podrzavnik; Strokovno svetovanje pri oblikovanju prostora: Žiga Kariž; Oblikovanje svetlobe: Andrej Hajdinjak; Svetovanje pri ustvarjanju: Vlado Škafar; Grafično oblikovanje in fotografija: Peter Rauch; Produkcija: Zavod Federacija Ljubljana; Soprodukcija: Mesto žensk.

Organizacija: Mesto žensk; V sodelovanju: Stara mestna elektrarna – Elektro Ljubljana; Cena: 7*, 10 €.

.....

Nedelja, 10. oktober, 22.00 / Klub Gromka – AKC Metelkova mesto

LAUREN NEWTON / JOËLLE LÉANDRE
(ZDA, Nemčija / Francija)

Koncert

Za **Lauren Newton** je bistveno, kako in kam se glasba materializira skozi svobodo v improvizaciji. »Začetki glasu so v zvenu, in tudi moja muzika prihaja od tam,« poudarja. Njen vokalni slog je izjemno širok – sega od vokalize do nojza; beseda utegne biti povsem v službi glasbene vsebine. Nekoč »nadarjena jazzovska pevka« se je sčasoma razvila v eno najosupljivejših eksperimentatork na sceni. Njen konsistenten, trden, silno močan glas se v pričujočem duu odlično ujame z odločno originalnostjo, s katero **Joëlle Léandre** naperi svoj kontrabas proti neponovljivi »spontani kompoziciji«. Gre za tiste redke, zmuzljive momente in nادرbnosti, ki jih je kratko malo treba videti/slišati »v živo«. Glasbenici namreč družno obvladujeta ves širni diapazon med najhujšo dramo in skrajnim humorjem. Za Joëlle Léandre so večkrat rekli, da »igra kot največji improvizatorji-solisti« (Derek Bailey, Cecil Taylor, Roscoe Mitchell), in njen distinktivni zven, njena peklensko jasna notranja muzična logika dejansko prepriča in prevzame celo tisti del občinstva, ki zna ob izrazu »improvizacija« sicer vihati nos. Če hočete koga pritegniti v čarobni svet improvizacije, potem ga vsekakor peljite na koncert tegale dua. Momenti, v katerih se kontrabas napolni z vrhunsko imaginacijo, tudi glasovno izjemna Joëlle Léandre pa se v posebni vokalni kombinatoriki pridruži svoji kolegici, so nekaj najboljšega, kar lahko slišimo v sodobnosti – do konca prignana performerska strast, spekter nepričakovanih raznolikosti, ki mu na lepem z veseljem rečemo koncert; glasba v tistem najžlahtnejšem pomenu, ko nastop švigne mimo vsake časovne ovire. In poleti

kot bi mignil, njegova notranja usedlina pa nas spremlja še dolgo, včasih zelo dolgo in do konca. Mi pa bi še in še kaj takšnega. »*Let sound be what it is,*« je veliki učitelj John Cage svojčas govoril zvedavi Joëlle Léandre, ko se je urila v poslušanju sveta okoli sebe. Prepustimo se visoki abstrakciji, da se dotakne naših najkonkretnejših glasbenih želja, ko nas veliki dami nove muzike zapeljeta v vrvež sijajnih, enkratnih medsebojnih trkov.

Joëlle Léandre sodi med najeminentnejše figure na evropskem in svetovnem prizorišču nove muzike. Izvrstna performerka, duhovita, izvedbeno superiorna kontrabasistka in skladateljica je doma tako v svetu »klasike« – šolana orkestrsko in solistično – kot najradikalnejše improvizacije na meji verjetnega. Zanj so pisali kompozicije John Cage, Giacinto Scelsi, Steve Lacy ... Nekoč članica slavnega Ensemble Intercontemporain Pierra Bouleza je pozneje veliko ustvarjala za teater in ples (tudi sodelavka Mercea Cunninghama in Josefa Nadja), nastopala na brez števila multidisciplinarnih performansih, imela učne ure in rezidence po vsej Evropi, ZDA in Aziji, igrala in še igra v številnih zasedbah z vsemi največjimi, ki kaj pomenijo v novem jazzu in improvizirani godbi (Derek Bailey, Anthony Braxton, George Lewis, Evan Parker, Irène Schweizer, William Parker, Peter Kowald, Fred Frith, John Zorn, Marilyn Crispell ...). V zadnjih 30 letih je podpisana na več kot 150 glasbenih albumih. Leta 1983 je postala članica European Women Improvising Group (EWIG), ki nastane iz nekdanje Feminist Improvising Group, njen nasledek pa je znameniti, še danes delujoči feministični improvizacijski trio Les Diaboliques (JL z Maggie Nicols in Irène Schweizer).

Lauren Newton, doma iz Oregona (na zahodnem obrežju ZDA), od leta 1974 živi in dela v Nemčiji. Obvladuje repertoar sodobne klasike, jazza, je vrhunska improvizatorica in profesorica glasbe (Gradec, Berlin, Essen, Luzern). Širšemu občinstvu je nemara še najbolj znana kot soustanoviteljica slavnega Vienna Art Orchestra, zasedbe, s katero pod vodstvom Matthiasa Rüeeggga nastopa in snema polnih dvanajst let. Leta 1982 formira Vocal Summit (še Bobby McFerrin, Jeanne Lee, Urszula Dudziak, Jay Clayton), leto zatem izda prvi solistični album in navduši nemško kritiko. Njena redka sposobnost, da konvencionalno vokalno tehniko gibko in spretno premeša s povsem nekonvencionalnimi zvočnimi utrinki, jo umešča med najbolj iskane vokalistke našega časa. Enako dobro se znajde v prosti improvizaciji, zmore in zna odpeti Mahlerjeve *Pesmi za umrlimi otroki*, navduši z »navadno« jazzovsko bando in še in še. (Miha Zadnikar)

Pred in po koncertu bo plesišče z DJ setom ogrevala Maja Matić (Slovenija).

<http://www.laurennewton.com/>

<http://www.joelle-leandre.com/>

Glas: Lauren Newton; Glas, kontrabas: Joëlle Léandre.

Organizacija: Mesto žensk in Koncertni cikel Defonija; V sodelovanju: Klub Gromka; Cena: 7*, 10 €.

.....

Ponedeljek, 11. oktober, 19.30 / Plesni teater Ljubljana

ELEANOR BAUER

(ZDA, Belgija)

VELIKE PUNCE POČNEJO VELIKE STVARI (BIG GIRLS DO BIG THINGS) / Plesna predstava / 45'

Kaj se zgodi, če nekdo navrže, da si kot polarna medvedka, ki pleše kot labod? Ako je to namenjeno »hudimano« zanimivi mladi dami, kot je **Eleanor Bauer**, potem nastane samosvoja solo plesna predstava, nabrita z ironijo, ki pristane na listi »not-to-miss« gledaliških dogodkov za leto 2010 časnika De Morgen z utemeljitvijo '*Bauerjeva presega meje rase, spola, vrste in telesnih omejitev ter potencialov, tako da nazadnje pobegne lastnemu telesu.*'

Eleanor Bauer se v predstavi **VELIKE PUNCE POČNEJO VELIKE STVARI** potopi v raziskovanje notranjega sveta performerjev in nas posede na vrtiljak čustvenih stanj, s katerimi se sooča na ustvarjalni poti. To je plesni izdelek o samo-zaznavanju in dojemanju ljudi, ki nas obkrožajo, ter neizprosni mašineriji kulturnega miljeja, ki ni zgolj nameščena okoli nas, ampak tudi vgrajena v nas. (Urška Comino)

Eleanor Bauer se je rodila leta 1983 v Santa Feju (Nova Mehika). Študirala je na newyorški Tisch School of the Arts in P.A.R.T.S. v Bruslju. Leta 2008 je ustanovila Good Move, vzw, neprofitno organizacijo za podporo novim neodvisnim plesnim projektom. Poleg samostojnega ustvarjanja pred sodelovanjem z belgijsko plesno in produkcijsko skupino Rosas je Bauerjeva nastopala s koreografinjo Mette Ingvarsten in koreografom Davidom Zambranom. Sodelovala je tudi pri inovativnem raziskovalnem projektu *6M1L* (Montpellier), med drugim s Xavierjem Le Royjem, z Ezster Salamon, Bojano Cvejić in s Juanom Dominguezom. Lastne projekte ustvarja od leta 2005. Njeni prispevki o plesu so bili objavljeni v različnih publikacijah, kot so Movement Research Performance Journal (New York), Maska (Ljubljana), Sarma's B-Chronicles (Bruselj), The Making Of The Making Of, in PARTS: Documenting 10 years of contemporary dance education.

www.goodmove.be

Zamisel in izvedba: Eleanor Bauer; Kostumi: Ada Rajszyz; Produkcija: Caravan Production for Good Move, vzw; Soprodukcija: Workspace Brussels in Vooruit.

Organizacija: Mesto žensk; V sodelovanju: Plesni Teater Ljubljana; Cena: 7*, 10 €.

.....

Ponedeljek, 11. oktober, 21.00 / Kinodvor

SONJA HEISS

(Nemčija)

Hotel »Zelo dobrodošli« (Hotel Very Welcome)

Nemčija, 2007 / 89' / Film

Film *Hotel »Zelo dobrodošli«* je diplomski projekt **Sonje Heiss** na Münchenski Visoki šoli za televizijo in film. Gre za fikcijski dokumentarec, ki iz ptičje perspektive in s povsem nevtralnimi pristopom prikazuje backpackerje, popotnike z nahrbtniki, ki hodijo po dobro uhojenih poteh individualnega turizma v Indiji in na Tajskem. Kamera spremlja pet "tipičnih" popotnikov, ki iščejo eksotično življenje in sami sebe. Nekateri se na pot odpravijo zaradi duhovnosti, drugi zaradi naslednje ekstremne športne pustolovščine, najboljši iščejo drogo, najbližji odprt sod, največji hipiji pa zabavo na obali.

Izjava režiserke:

»Potovanje je iskanje. In v najboljšem primeru se potnik ne izgubi na poti, ampak najde nekaj, kar je bilo njegovim očem doma skrito. Pogosto to postane komično potovanje, polno dogodivščin, na katerem se človek brezupno trudi, da bi bil srečen in sproščen v kraju daleč od doma. Film pripoveduje zgodbo misije nemogoče – zbežati pred težavami, ki so naša stalna prtljaga. Junaki nikoli zares ne zapustijo doma: njihova kultura in osebni eksistencialni problemi usmerjajo njihove korake. Zame je bilo zelo pomembno, da sem vzela like in njihove konflikte zelo resno in jih kljub temu naslikala lahkotno ter na ljubeč in ironičen način.«

Sonja Heiss, rojena v Münchnu leta 1976, je v letih 1998 - 2006 študirala na Akademiji za televizijo in film v domačem kraju. Od leta 1997 je zbirala igralce na avdicijah za snemanje televizijskih reklam, leta 2003 pa jih je začela snemati tudi sama. Živi v Berlinu. Filmografija: *Christina ohne Kaufmann* (Christina Without), kratki film (2004), *Karma Cowboy Docu-fiction* (2002) – v sodelovanju z Vanesso van Houten, *Schnell und Sauber*, kratki film (1999).

Režija in scenarij: Sonja Heiss; Scenarij: Sonja Heiss, Nikolai von Graevenitz; Igrajo: Chris O'Dowd, Eva Ricky Champ, Gareth Llewelyn, Eva Löbau, Svenja Steinfeld, Bruno Putzulu; Producenti: Janine Jackowski, Maren Ade, Sonja Heiss; Jezik: nemški, angleški, tajski; Slovenski podnapisi.

Organizacija: Mesto žensk; Soorganizacija: Kinodvor; Cena: 4.25*, 4.95 €; Člani kluba Kinodvor: 3.80 €.

.....

Torek, 12. oktober, 17.30 / Klub CD – Cankarjev dom

DakhaBrakha (Ukrajina)

Koncert

Nova etno senzacija z Vzhoda! Od ustanovitve leta 2004 se **DakhaBrakha** (ime pomeni vzemi-pusti) vztrajno prebija med najbolj zaželenimi koncertnimi zanimivostmi v Evropi. V domači Ukrajini je še vedno nekakšen kulturni fenomen, ki ugaja poslušalcem z izbrušenim okusom. Všeč jim je njen agresivni zvok, ki zajema več ritualnih plemenskih ritmov in divje, včasih kričeče ponorele glasove. Nastopa v ukrajinski narodni noši, kar ustreza njihovi predanosti ukrajinski kulturi.

“Odločili smo se ustvariti nov glasbeni slog, ki ga pretežno sestavljajo štirje pristni ukrajinski ljudski motivi s pridihom nekaterih afriških slogov. Pridajamo tudi arabske, bolgarske in madžarske ideje. Komponente svojega repertoarja DakhaBrakha zbira med ekspedicijami. Odidemo v vasi, postavimo šotore in obiskujemo lokalne babuške ter jih prosimo, da nam zapojejo ljudske pesmi. Posnamemo jih in uporabimo pri svojih skladbah.”

Poleg številnih koncertnih dvoran in prizorišč v Ukrajini je zasedba nastopila tudi v Veliki Britaniji (London), na Irskem (Dublin), v Nemčiji, Franciji (Cannes), Rusiji (Moskva), Gruziji, na Poljskem, Madžarskem (Budimpešta). (Bogdan Benigar)

www.myspace.com/dakhabrakha

Glas, džembe, basovski bobni, harmonika, tolkala, bugaj, žalejka: Iryna Kovalenko; Glas, basovski bobni, tolkala, garmoška: Olena Tsibulska; Glas, violončelo, basovski bobni: Nina Garenetska; Glas, darbuka, tabla, didžeridu, harmonika, pozavna: Marko Halanevych.

Organizacija: Cankarjevi torki, Cankarjev dom; V sodelovanju: Mesto žensk; Cena: 15*, 18 €.

.....

Torek, 12. oktober, 20.00 / Galerija Škuc - otvoritev
Razstava bo odprta do 27. 10. 2010.

Korak naprej, dva koraka nazaj Mednarodna skupinska razstava

Torek, 12. oktober

20.00 – Vesna Miličević / *Tihožitje* / Performans / Galerija Škuc
20.00 – Maflohé Passedouet / *Branje z dlani* / Performans / Galerija Škuc
20.00 – Katarina Mootich / *Katera pot je leva?* / Performans / Galerija Škuc
22.00 – Miya Masaoka / *Laser Koto* / Zvočni performans / Galerija Škuc*

Sreda, 13. oktober

12.00 – Pogovor z Oreet Ashery (vodi Predrag Pajdić) / Galerija Škuc
15.00 – 16.30 – Okrogla miza z umetnicami (vodi Predrag Pajdić) / Galerija Škuc
23.55 – Oreet Ashery & Robert Foddai / *Tromostovje* / Performans / Tromostovje

Četrtek, 14. oktober

12.00 – Pogovor s Kira O'Reilly (vodi Predrag Pajdić) / Galerija Škuc

Petek, 15. oktober

14.00 – 18.00 – Kira O'Reilly / *Padanje po stopnicah* / Performans / Grubarjeva palača
14.00 – 20.00 – Oreet Ashery / *Hairoism* / Performans / Galerija Škuc
20.00 – 21.00 – Judith Witteman / *Orakelj* / Performans / Galerija Škuc

Vsi pogovori in predstavitve bodo v angleškem jeziku.

Kuratorja Predrag Pajdić in Mara Vujić, sodelujoče umetnice Oreet Ashery, Perry Bard, Stefania Bonatelli, Katharina Hesse & Lara Day, Meta Grgurevič, Jessica Lagunas, Vesna Miličević, Nandipha Mntambo, Katarina Mootich, Maflohé Passedouet, Kira O'Reilly,

Petra Reimann, Yvonne De Rosa in Judith Witteman.

Korak naprej, dva koraka nazaj je skupinska razstava, ki si je naslov sposodila iz revolucionarnega pamfleta Vladimirja Lenina iz leta 1904. Namen razstave ni navezava na Leninov tekst, temveč uporaba njegovega naslova za preučevanje položaja, v katerem se zdi, da je vsak poskus napredovanja povezan z retrogradnim učinkom. Razstava se osredotoča na "zdaj", ta trenutek, sedanost v odnosu do časa, prihodnosti in preteklosti. Kako razumemo sedaj? Ga živimo ali siromašimo s čakanjem na boljše dni? Kaj je resničnost in ali mora odsevati preteklost, da bi lahko preživela? Ali poznamo zgodovino in se je zavedamo? Nas sploh briga? Bi človek lahko obstajal brez preteklosti? In kakšna bi bila potem prihodnost?

Skupina mednarodnih umetnic v performansih, videih, fotografijah in inštalacijah raziskuje 'danes' z rekonstrukcijo, spominjanjem in podoživljanjem ne vedno prijetnih, vsekakor pa pomembnih trenutkov v njihovih življenjih; trenutkov, ki zaradi nekega razloga niso nič drugega kot madeži iz preteklosti, ki jih je težko razumeti in še težje pozabiti. Lahko so celo resničnost nekoga drugega, vendar vpleteni v skupinsko zavest, ki ji ni mogoče ubežati.

Nihče ne izbere vojne ali poplave ali lakote ... ali travme, ki jo take okoliščine lahko povzročijo. Pa vendar se je nekdo lahko zaveda ali pa izbere pozabo, kot to opazujemo v performansih **Tihožitje Vesne Miličević** in **Katera pot je leva? Katarine Mootich**. Obe umetnici pripadata generaciji, ki je nekoč živela v Jugoslaviji, danes razdeljeni na več majhnih držav. Dejstvo, da se rodiš na enem kraju, potem pa nenadoma obstajaš v drugem, ne da bi se sploh preselil, ima močan psihološki učinek. Seveda je mogoče znova napisati zgodovinske knjige in spremeniti simbole prejšnje države, vendar ali to pomeni, da človek lahko enostavno živi naprej in pozabi? In če so zgodovinske knjige napisane znova, na čigavo preteklost se Miličevićeva in Mooticheva sklicujeta?

V devetdesetih letih preteklega stoletja je **Yvonne De Rosa** delala kot prostovoljka v stari psihiatrični bolnišnici v Italiji. Po šestih letih, ko so zdravniške oblasti bolnišnico zaprle, se je umetnica vrnila v sobe in že propadajoče hodnike, da bi dokumentirala praznino, ki so jo za sabo pustili bolniki. Njen projekt **Nori bog** je senzitivna in ganljiva študija, sestavljena iz portretov predmetov, ki so jih zapustili bolniki, in njihovih zapisov na stenah – stavkov, ki so pogosto osupljivo lucidni.

Podobno **Petra Reimann** v **Neznanih okoliščinah** obišče tajni zapor vzhodnonemške službe državne varnosti Stasi v nekdanjem Vzhodnem Berlinu, da bi razumela krivična prestajanja zapornih kazni in mučenja, ki so se dogajala tako rekoč na njenem pragu vse do devetdesetih let preteklega stoletja. De Rosa in Reimann tipata po tej praznini, da bi ustvarili arhiv, preden bodo dogodki sčasoma povsem utonili v pozabo.

Nobeno presenečenje ni, da južnoafriška umetnica **Nandipha Mntambo** v svoji video inštalaciji **Ukungenisa** vadi korake bikoborca v zapuščeni areni v Maputu, kjer so se temnopolti Mozambičani nekoč borili za zabavo portugalskih kolonialistov. Bikoborba, ki jo uprizori Mntambo, je atipična, ker se spopada z metaforičnim bikom. V prazni areni postane ta nekoč javni spektakel zasebno dejanje, osamljeni ples, intimni prikaz strahu in nenazadnje neustrašnosti. Prazna senca otežuje razločitev med bojem in obrambo:

kot spopad in zatočišče, moško in žensko, agresija in obramba sta po naravi na nasprotnem koncu istega spektra.

Mož s kamero: globalni remake avtorice **Perry Bard** je edinstveni dokumentarec vsakodnevnih aktivnosti iz množice različnih zornih kotov. Naloženi material je bil obdelan s posebnim računalniškim programom, ki je arhiviral, kadriral in uredil delo, iz katerega je nastal film. Film, ki prikazuje en dan od sončnega vzhoda do zahoda, vključuje posnetke iz različnih mest, pogosto uporabljene več kot enkrat.

Oreet Ashery si v performansu **Hairoism** nanaša lase, ki jih je dobila od občinstva, in se tako preobrazi iz generala izraelske vojske v petdesetih letih preteklega stoletja v visokega predstavnika palestinskega gibanja Hamas. Sledi še metamorfoza iz aktualnega izraelskega zunanjega ministra v rok zvezdo ... in še enkrat, dokler njeno telo in obraz nista povsem prekrita z lasmi, ki njen videz spremenijo v žival ... opico? ... pošast?

Morda pa bi morali zgolj pozabiti! Ali vsaj upočasniti, tako kot **Kira O'Rilley**, ki v performansu **Padanje po stopnicah** poskuša najti trenutke ravnotežja, ki so za navadne smrtnike nedosegljivi. Ali kot predlaga **Judith Witteman** v inštalaciji **(1947 -)**, sestavljeni iz zbirke parfumov njene matere, ki jih je uporabljala več kot 25 let. Mati jih je obdržala, ker se morebiti ni hotela prepustiti sedanosti, kar vsekakor ne velja za Judith Witteman. V performansu **Orakelj** njeno telo, namazano z medom, počasi drsi navzdol, dokler ne obleži na tleh. Njeno plazeče spuščanje spominja na počasni ples. Umetnica ne vidi. Ne more slišati, v njej je ena sama samota. Je ranljiva in se ne zaveda ničesar, kar jo obkroža.

Ranljivost se nadaljuje v krvaveči balerini **Mete Grgurevič** z naslovom **Unhappily Being Happy** (Nesrečno srečna) in performansih **Jessice Lagunas** **Da bi te bolje božala, Da bi te bolje videla, Da bi te bolje poljubljala, Vrnitev v puberteto**, v katerih si v ritualistični maniri s pinceto odstranjuje sramne dlake in nanaša maskaro, lak za nohte in rdečilo za ustnice, dokler se njeno lepo, naravno telo ne preobrazi v kaotično zmešnjavo.

Kje je v vsem tem prihodnost? Želimo sploh vedeti? In čeprav želimo, tega ne moremo izvedeti. Morda bi se morali preprosto prepustiti in obstajati v tem trenutku, ker je edini, za katerega vemo, da je zagotovo naš.

Ali pa dojemati čas kot spiralo. Vsi trenutki v času obstajajo sočasno, in v tisti sekundi je pomen nabit, koncentriran, modrost praznine v ne-včeraj in ne-jutri pa prepuščena gledalčevemu razmisleku. (Predrag Pajdić)

VESNA MILIČEVIĆ
(Srbija)

Tihožitje (Still Life) / Trajajoči performans - premiera

Države v nekdanji Jugoslaviji so vedno imele lastne zastave. Večinoma so bile sestavljene iz treh prog rdeče, bele in modre barve. Barvne kombinacije so bile različne, vse pa je družila rdeča peterokraka zvezda na sredini zastave.

V devetdesetih letih preteklega stoletja se je v nekdanji Jugoslaviji razvnela državljanska vojna, katere posledica je bil razpad nekoč skupne v neodvisne države. Kmalu so bile zgodovinske knjige napisane znova, vsi simboli pa odstranjeni in zakopani v sistematično pozabo. Ob nastanku novih držav so nastali novi simboli; malodane enaki kot prej, le brez rdeče zvezde.

Vesna Miličević pripada generaciji, ki je nekoč živela v Jugoslaviji, danes pa je državljanka Srbije. Med performansom *Tihožitje* sedi v sobi, obkrožena z zastavami novorojenih držav. Vsako vzame v roke in nanjo prišije rdečo zvezdo. Potem se zastave izobesijo na pročelje stavbe, kjer si jih ljudje lahko ogledajo. (Predrag Pajdić)

Vesna Miličević je bila rojena v Beogradu (1971), Srbija, kjer še danes živi in dela. Leta 1988 je magistrirala na beograjski likovni akademiji. Je interdisciplinarna umetnica, ki v zadnjih delih raziskuje odnos med intimnimi in družbeni dejstvi, nacionalno in osebno identiteto ter paradoks sodobnega življenja. Njena dela so bila predstavljena v številnih državah, med drugim Dogma, HDLU Zagreb, 2009; This Day, Tate Modern, London, 2007; ICEBOX 02, Audio/Visual Art Festival, Cape Town, Južna Afrika, 2007.

Produkcija: Mesto žensk.

STEFANIA BONATELLI

(Italija)

Alinine vode (Alina's Waters) / Video inštalacija

Alinine vode so intimni avtobiografski dialog. Je moralna in nenapovedljiva refleksija nasprotujočih si čustev ženske, razpete med biološko željo po materinstvu in zavestjo, da sama nikoli ni bila hčerka. Video zastavlja vprašanja in odpira probleme, ki zadevajo proces opredelitve različnih odnosov v jazu.

Alinina zgodba št. 1 (Alina Story No. 1) / Video inštalacija

V *Alinini zgodbi št. 1* vidimo podaljšano mizo, bogato obloženo s hrano in pokrito z belim prtom, ki stoji pod oknom v prazni sobi. Naenkrat, kot v sanjah, množica žensk – starih in mladih – naseli sobo. Jedo in pijejo ter se hranijo z naključnim pogledom ali dotikom. Ne spregovorijo niti besede. (Predrag Pajdić)

Stefania Bonatelli je bila rojena v Italiji, vendar je večino otroštva preživela v Kolumbiji. Diplomirala je na torinskem DAMS (Oddelek za umetnost, glasbo in zabavništvo) ter SDAC (Šola za kinematografsko umetnost) v italijanski Genovi iz filmske režije. Svoja dela je predstavila na številnih umetniških razstavah in festivalih, v zadnjem času med drugim Lingering Whispers, kripta cerkve St. Pancras, London, 2010; Dogma, HDLU Zagreb, Hrvaška, 2009; Festival della Creatività, Fortezza da Basso, Firenze, Italija, 2008; Deformes 2008, 2nd International Performance Biennial, Santiago, Čile, 2008; Museo Città della scienza, Neapelj, Italija, 2008.

<http://www.stefaniabonatelli.com/>

PETRA REIMANN

(Nemčija)

Neznane okoliščine (Unprecedented Development) / Fotografska inštalacija

Leta 1951 je Stasi (Ministrstvo za državno varnost Vzhodne Nemčije) v Vzhodnem Berlinu od Sovjetov prevzel tajni zapor s podzemnimi celicami. Konec petdesetih let prejšnjega stoletja so zaporniki zgradili dodatnih 200 celic in sob za zaslišanja. Ta ogromni center za pridržanje je stal v tajnem in zavarovanem delu Berlina in ni bil zaznamovan v nobenem zemljevidu mesta. Večina prebivalcev sploh ni vedela za njegov obstoj, zaporniki pa niso vedeli, kje so zaprti. Stasi, ki je nekoč veljal za eno najbolj učinkovitih in represivnih obveščevalnih služb in tajnih policij na svetu, je pri svojem delu uporabljal psihološke metode, s katerimi je hotel zlomiti zapornike, ki so bivali v osami in bili povsem odrezani od zunanjega sveta. Čeprav je Zahodna Nemčija plačala za svobodo nekaterih posameznikov, so bili zadnji zaporniki izpuščeni na prostost šele po razpadu Vzhodne Nemčije leta 1990. (Predrag Pajdić)

Petra Reimann je bila rojena v Hannoveru, Nemčija. Zadnja leta dela in živi v Berlinu, kjer lovi v fotografski objektiv dvorišča, poulično življenje in arhitekturno dušo mesta. Reimannova neprestano intuitivno skenira vse okrog sebe in preživi vsak prosti trenutek v zasledovanju senc in odsevov, privlačijo pa jo tudi kontrasti, linije in oblike. Njene zadnje razstave vključujejo *Lingering Whispers*, kritpa cerkve St. Pancras, London, 2010; *Reliquaries of Empires Dust*, Berezniysky Gallery, Berlin, 2009; *Should The World Break*, Kijev, Ukrajina, 2009; *Dogma*, HDLU Zagreb, Hrvaška, 2009.

PERRY BARD

(Kanada, ZDA)

Mož s kamero: globalni remake (Man With a Movie Camera: The Global Remake) / Multimedijška interaktivna inštalacija

To je edinstvena dokumentacija dnevnik aktivnosti z nešteto zornih kotov, naloženih iz različnih javnih virov. Bardova je avtorje prispevkov prosila za odziv na Vertov filmski scenarij *Mož s kamero*, ki ga je izbrala, ker je hotel dokumentirati urbano življenje. Naloženi material je bil obdelan s posebnim računalniškim programom, ki je arhiviral, kadriral in uredil delo, iz katerega je nastal film.

Film s podnaslovom 'Odlomek iz dnevnika kamermana' sledi dnevu od sončnega vzhoda do zahoda in vključuje material, posnet v različnih mestih. Arhiv Vertova je za remake postal baza podatkov, tri mesta komunicirajo svetu, kamerman je lahko vsakdo in kamera je lahko mobilni telefon ali HD video. V ustvarjanju baze podatkov vstopa eksperiment Vertova v 21. stoletje in se loteva vprašanj o naravi medijske produkcije in distribucije v dobi YouTubea. (Predrag Pajdić)

Perry Bard je interdisciplinarna umetnica, ki živi in dela v New Yorku. Svoja dela je predstavila v različnih državah, med drugim MoMA New York, P.S.1, Sao Paulo Biennial, Montreal Biennial, Reina Sofia Museum Madrid ... Njen projekt ***Mož s kamero: globalni remake***, dobitnik častne omembe v kategoriji Digital Communities na Ars Electronica

2008, je bil predstavljen na Transmediale 2009, File 2009, Media Forum na Mednarodnem moskovskem filmskem festivalu 2009, Doclab na IDFA 2009 ter prikazan v številnih državah po vsem svetu.

<http://www.perrybard.net/>

Gostovanje projekta je omogočila fundacija Canada Arts Council.

NANDIPHA MNTAMBO

(Kraljevina Svazi, Južnoafriška republika)

Ukungenisa / Video, 2008 / 2' 30"

Nandipha Mntambo v videu *Ukungenisa* (2008) vadi korake bikoborca na zapuščenem Praça de Touros v Maputu, areni, v kateri so se temnopolti Mozambičani nekoč borili za zabavo portugalskih kolonialistov. Bikoborba, ki jo uprizori umetnica, je netipična, ker se spopada z metaforičnim bikom. Fizični stik z živaljo je sublimiran, saj nosi matadorsko opremo iz kravjega usnja. Ta nekdanji javni spektakel je s prazno areno postal zasebno dejanje, osamljeni ples, intimni prikaz strahu in nenazadnje neustrašnosti. Globoko ganljiv in čustveno nabit video z odsotnostjo vidne grožnje zadrži vso svojo izraznost. Prazna senca otežuje ločevanje med borbo in zaščito: tako kot spopad in zatočišče, moško in žensko, agresija in obramba, ki so po naravi na nasprotnih koncih istega spektra. (Predrag Pajdić)

Nandipha Mntambo, rojena v Kraljevini Svazi leta 1982, je magistrirala iz umetnosti na Michaelis School of Fine Art na Univerzi v Cape Townu leta 2007. Leta 2005 je prejela kuratorsko štipendijo Brett Keble Art Awards, 2006 pa je bila ena od petih mladih umetnikov, izbranih za razstavo MTN New Contemporaries, ki jo je v Johannesburg Art Gallery pripravila kuratorica Khwezi Gule. Njene zadnje razstave vključujejo Sydney Biennale (2010); Beauty and Pleasure in South African Contemporary Art v Stenersen Museum, Oslo (2009); Why not? v Kuckei + Kuckei, Berlin (2009) ... Mntambo živi in dela v Cape Townu v Južnoafriški republiki.

MAFLOHÉ PASSEDOUET

(Francija)

Telo moje duše (The Body Of My Soul) / Inštalacija

Maflohé slavi romske ženske, hkrati pa je delo izjemno čustven poklon njenim koreninam, ki so ji pustile neizbrisno dediščino. Njena prisotnost na odru je naravna, z njo pa opozarja na probleme diskriminacije Rominj in njihovo izključenost iz družbe. Ženska, ki verjame v ikone, ambivalentna, provokativna in zapeljiva nevesta, omejena v gibih in ujeta v ječi moških rok brez obraza, ki segajo po njej ... Preplet plesa, krikov, smeha in solza, ki ob presenetljivi scenografiji ponuja ekspresivno dramaturgijo v interaktivnem zvočnem okolju. Inštalacija preizprašuje ljubezenske odnose in vezi, ki jih ustvarjamo vse življenje. Zastavlja vprašanja o svobodi v odnosih in o tem, ali odnosi presegajo svetost, simbole in dogme.

Poročna obleka, ki 'visi v zraku' vsem na ogled, nenadoma oživi v nekakšni angelski in magični pojavnosti ... V interaktivnem zvočnem okolju in ob video projekciji so gledalci povabljeni k sodelovanju v obredu. (Maflohé Passedouet)

Koncept, scenografija, avtorica: Maflohé Passedouet; Oblikovanje zvoka: Nicolas Boscovic; Manipulacija rok: William Jouve; Montaža: Hazem Berrabah; Interaktivna oprema: Erik Lorré; Šiviljski pomočnik: Jean-Marc Bourgeois; Soproductija: Féss d'Hiver – Francija / Kr-Ma* / S podporo Chaville's Atrium – Francija.

Branje z dlani (Between the Lines) / Večmedijski performans

Predstavljajte si, da ste gledalec in da vas ugrabi vedeževalka z zakritim obrazom. Odpelje vas v temno nišo, kjer se pred vami pojavi premikajoč, nem in pokrit obraz ciganke, virtualni dvojnik, tridimenzionalni avatar. Performerka upravlja majhno kamero, s katero si podrobno ogleduje črte na vaši dlani. Ko prebere vašo usodo, oživi njena virtualna dvojnica in s ciganskimi tarot kartami napove vašo prihodnost.

Na osnovi tradicije, ki prehaja iz roda v rod, nam Maflohé Passedouet ponuja vedeževanje z dlani v realnem času z uporabo interaktivne tehnologije. Roka, osrednja točka inštalacije, z dotikom, prijemom, konstrukcijo in usmerjanjem izraža implicitno prisotnost človeka. Roka in možgani so eno. Performans temelji na programiranju, ki omogoča prepoznavanje jezika in branje zvoka v realnem času.

Ciganka lahko boža ali ubije; zaradi porajajoče misli je privilegirana. (Maflohé Passedouet)

Koncept, scenografija, performerka: Maflohé Passedouet; Interaktivna oprema: Cédric Plessiet; Soproductija: Kr-Ma*.

Maflohé Passedouet je francoska umetnica romskega rodu. Ukvarja se predvsem s performansom in gledališko umetnostjo in se s svojimi deli predstavlja po galerijah in muzejih doma in na tujem. Njeni performansi imajo interaktivni značaj, saj v njih uporablja nove tehnologije, zvok, video, plesalce, akrobate, glasbenike in igralce. Je diplomantka likovne umetnosti, dekorativnih umetnosti in dramskih umetnosti (Cours Florent, v razredu Dominique Leverd, Pariz). Passedouet je tudi umetniška direktorica Mobilis Immobilis (skupina za multimedijsko gledališče/ples/performans). Živi in dela v bližini Pariza.

www.mobilisimmobilis.com

KATHARINA HESSE & LARA DAY

(Nemčija, Kitajska / Hong Kong, Tajska)

Lastna izbira (Human Negotiations) / Fotografija & tekst

Če pustimo ob strani stereotipe o izkoriščanih in zatiranih ženskah tretjega sveta, prisiljenih v poklic, v katerem so pasivne žrtve, **Lastna izbira** odkriva bolj odprt svet z več odtenki, kjer ženske zasedajo glavno vlogo in kjer kompleksna resničnost pušča več prostora za širše interpretacije. Projekt, ki je plod sodelovanja med fotografinjo

Katharina Hesse in piska Lara Day, s sliko in besedo obravnava percepcijo žensk, posebej prostitutk v jugovzhodni Aziji.

Umetniški fotografski projekt *Lastna izbira* raziskuje življenja prostitutk, ki živijo in delajo v Bangkoku na Tajskem. Posebej se osredotoča na ženske, ki v ta poklic niso bile prisiljene, ampak so si delo v industriji seksa izbrale kot sredstvo za boljše življenje: mati, ki skrbi za otroka, študentka, ki odplačuje posojilo za fakulteto, transseksualec, ki varčuje denar za plastično operacijo, ženska z življenjskim slogom, ki ji omogoča svobodo in neodvisnost. (Predrag Pajdić)

Katharina Hesse je diplomirala iz kitajskih in japonskih študij na pariškem Institut National des Langues et Civilisations Orientales (INALCO). Najprej je delala kot asistentka na nemški televiziji ZDF, v letih 1996 do 2002 pa kot svobodnjakinja za Newsweek. V letih 2003 in 2004 je za Gettyjevo tiskovno agencijo pokrivala Kitajsko. Njene fotografije so objavljene v številnih publikacijah, med drugim Courier International, Der Spiegel, D della Repubblica, EYEMAZING, Glamour (Nemčija), IO Donna, Die Zeit, Marie-Claire, Neon, Newsweek, Stern, Time Asia, Vanity Fair (Italija in Nemčija). Zadnjih 16 let živi in dela v Pekingu na Kitajskem.

www.katharinahesse.com

Lara Day je piska, fotografinja in urednica iz Hong Konga. Svoje prispevke, v katerih se ukvarja z umetnostjo, kulturo in potovanji, redno objavlja v mednarodnih publikacijah, kot sta revija TIME in Travel + Leisure Southeast Asia. Je diplomantka angleške literature (University of Oxford) in založništva (University of Arts London), pred kratkim pa je zaključila podiplomski študij kreativnega pisanja na Univerzi v Hong Kongu pod mentorstvom Shirley Geok-Lim, dobitnice knjižne nagrade U.S. National Book Award. Je tudi knjižna urednica, med drugim knjige *Hong Kong: Front Door/Back Door* Michaela Wolfa, ki je prejela nagrado World Press Photo Award, in *Fotolog.book*; obe je izdala založba Thames & Hudson.

KATARINA MOOTICH

(Srbija, Velika Britanija, Kitajska)

Katera pot je leva? (Which Way Is Left?) / Trajajoči performans - premiera

Pred smrtjo Tita, nekdanjega predsednika Jugoslavije, so njegovo ženo Jovanko Broz brez pojasnila umaknili iz javnega življenja. Odtlej je njen obstoj ovit v skrivnost, njeno življenje pa skrbno varovana tajna oblastnikov ... vse do danes.

Jovanka Broz je imela, kot neposredna priča in insajder turbulentnega obdobja, v zgodovini Jugoslavije izjemen položaj. Številni verjamejo, da je njeno odmaknjeno življenje posledica hudih težav, s katerimi se je soočila po smrti Tita, ko je bilo njeno premoženje nacionalizirano, sama pa je pristala v hišnem priporu. Od leta 2006 naj bi živela v pomanjkanju in revščini; vladna preiskava je namreč pokazala, da vse od pridržanja ni prejela nobenih sredstev.

Umetnica stoji pod uokvirjeno sliko Tita. Njena obleka, makeup in lasje spominjajo na Jovanko. Ko obrne hrbet občinstvu, začne prati sliko z vodo iz vedra pod nogami. Bolj kot sliko pere, bolj je ta umazana. (Predrag Pajdić)

Katarina Mootich, rojena v Beogradu, je začela svojo pot v svetu mode leta 1991 s štipendijo na milanskem Marangoni Institute for Fashion Design. Od leta 1997 je študirala v Londonu na Cordwainers College, leta 2003 pa postala oblikovalka za Lanvinovo kolekcijo jesen-zima 2003 in žensko kolekcijo obutve pomlad-poletje 2003. Njena blagovna znamka Mootich je trikratna dobitnica nagrade New Generation Award. Njeno delo je bilo predstavljeno na številnih razstavah, zadnja od njih je *Lingering Whispers* v kripti cerkve St. Pancras v Londonu, 2010. Katarina živi in dela na relaciji London – Kitajska.

Produkcija: Mesto žensk.

JESSICA LAGUNAS (Nikaragva, ZDA)

Da bi te bolje božala (Para acariciarte mejor) / Video performans, 2003 / 1h 49' 36''

Da bi te bolje videla (Para verte mayor) / Video performans, 2005 / 57' 37''

Da bi te bolje poljubljala (Para besarte mayor) / Video performans, 2003 / 57' 48''

Vrnitev v puberteto (Retorno a la pubertad) / Video performans, 2005 / 58'

Da bi te bolje božala, Da bi te bolje videla, Da bi te bolje poljubljala in **Vrnitev v puberteto** so štirje video performansi, ki jih bo **Jessica Lagunas** predstavila na letošnjem festivalu Mesto žensk. Gre za odziv umetnice na družbeno obsedenost z brezhibno podobo lepega telesa; odziv, ki ne preseneča, če upoštevamo sodobno obsedenost z brezhibnimi in popolnimi modeli, ki vsak dan zrejo v nas z ogromnih plakatov, TV zaslonov in naslovnih revij. Ne glede na utrujajoči 'airbrushing' in 'photoshopping' so ljudje fiksirani s takimi prezentacijami, ob čemer vztrajno pozabljajo, da prihajamo v različnih oblikah in formah. Nihče ni popoln, saj je popolnost – še posebej v sodobni digitalni dobi – velikokrat iluzija, s katero je mogoče zlahka manipulirati.

Lagunasova si v svojih delih skoraj manično in v ritualistični maniri s pinceto odstranjuje sramne dlake in nanaša maskaro, lak za nohte in rdečilo za ustnice, dokler se njeno lepo, naravno telo ne preobrazi v kaotično zmešnjavo. (Predrag Pajdić)

Jessica Lagunas, rojena v Nikaragvi leta 1971, je odraščala v Gvatemali, kjer je študirala grafično oblikovanje. V svojih umetniških projektih z različnimi mediji (kot so instalacije, video performansi in predmeti) in z minimalno uporabo elementov izraža svojo zaskrbljenost nad stanjem ženske v sodobni družbi. Sodelovala je na Pontevedra Biennial, Španija, 2010; Paiz Biennial, Gvatemala, 2010 in 2008; El Museo del Barrio's Biennial, New York, 2007; Tirana Biennial, Albanija, 2005; Cuenca Biennial, Ekvador, 2001, Caribbean Biennial, Dominikanska republika, 2001. Lagunasova živi in dela v New Yorku.

www.rj-studio.com/jessica

YVONNE DE ROSA

(Italija, Velika Britanija)

Nori bog / Fotografija & video inštalacija, 2007

Projekt *Nori bog* je rezultat De Rosinega ustvarjanja v obdobju prostovoljnega dela v devetdesetih letih preteklega stoletja v stari psihiatrični bolnišnici, katere ime in lokacijo je namerno zadržala zase. Šest let po zaprtju bolnišnice se je umetnica vrnila v sobe in že razpadajoče hodnike, da bi dokumentirala praznino, ki so jo bolniki pustili za sabo. Rezultat je senzitivna in ganljiva študija, sestavljena iz portretov predmetov, ki so jih pustili bolniki, in njihovih napisov na stenah – stavkov, ki so velikokrat osupljivo lucidni.

Ta globoko ganljiv projekt, predstavljen v londonski Photographers' Gallery leta 2007, je prejel prvo nagrado na Lucie International Photography Awards 2008, vrsto častnih omemb in posebno nagrado Svetovne zdravstvene organizacije. Je tudi eden zmagovalcev tekmovanja obetavnih fotografov Flash Forward v organizaciji Fundacije Magenta. Založba Damiani Editore je objavila knjigo *Nori bog* leta 2007. (Predrag Pajdič)

Yvonne De Rosa se je rodila v Neaplju leta 1975. Po diplomi iz političnih ved se je preselila v London, kjer je študirala na Central St Martins. Leta 2006 je postala dobitnica Woman International Prize v fotografiji, 2007 pa ji je serija *Afterdark* prinesla prvo nagrado na International Photography Awards in prvo nagrado na Pilsner Urquell International Photography Awards. Leta 2009 je imela samostojno razstavo *Nori bog* v Palazzo delle Arti PAN v Neaplju, ki ji je sledila razstava v Galeriji Prometeo v Milanu in leta 2010 v Diemer Noble Gallery v Londonu. De Rosa živi in dela v Londonu.

META GRGUREVIČ

(Slovenija)

Unhappily Being Happy (Nesrečno srečna) / Skulptura

Zrak okoli mene se je rahlo usločil, da se ga ona ne bi dotaknila. Ležim na postelji in razmišljam o tem, kakšen pomen leži za opazovanjem malih otrok, ki imajo okrog glav zavezane balone. Ne morem si več dovoliti tako močne vpletenosti in hkrati ostajati tako odmaknjena od vsega. Kadar sem med drugimi ljudmi, si ustvarim prostor zase, ki postane odveč, ko sem s tabo. Naj izbrišem in prevrtim čas nazaj, ali naj preskočim na naslednji trenutek. V katero smer naj upognem srce?

Sladkoba najinih skupnih trenutkov je postala postana, maslena stvar, pozabljena nekje zadaj v hladilniku. Počasi se suši in plesni. Prevzemajo me čustva in me vedno znova spominjajo na moje odraščanje. V očeh sem nosila nedolžnost, ki ni bila otroška, ampak nedolžnost odraslega človeka, za katerega svet ni prostor, kjer se lomijo srca. (Nina Vidrih)

Meta Grgurevič je leta 2007 končala podiplomski študij, smer slikarstvo, na Likovni akademiji v Benetkah. Z Maro Ambrožič, Jasmino Cibic in Mery Favaretto so leta 2001 ustanovile skupino *Passaporta*. Sodelovala je na številnih skupinskih razstavah v Sloveniji, Italiji, Veliki Britaniji, Grčiji, Bosni in Hercegovini, na Hrvaškem in v Makedoniji. Od leta 2007 je v Sloveniji pripravila več samostojnih projektov, letos pa je v

sodelovanju z Uršo Vidic pripravila projekt *Flowers are Inherently Disgusting*, ki je bil predstavljen v Galeriji Vžigalica. Je dobitnica številnih nagrad in nominacij za perspektivne mlade umetnike. Živi in dela v Ljubljani.

Organizacija: Mesto žensk; V sodelovanju: Galerija Škuc; Arhiv Republike Slovenije.

Torek, 12. oktober, 22.00 / Galerija Škuc

MIYA MASAOKA
(ZDA)

Laser Koto / Zvočni performans

Miya Masaoka, glasbenica, skladateljica in performativna umetnica, je napisala dela za koto, laserske vmesnike, prenosni računalnik in video ter glasbo za ansamble, komorne orkestre in mešane zборе. V svojih performansih raziskuje zvok in gibanje insektov, pa tudi fiziološke odzive rastlin, človeških možganov in lastnega telesa. V teh raznoterih kontekstih zvoka, glasbe in narave izpostavljajo njeni performansi interaktivno, živo naravo improvizacije ter odsevajo individualni in sodobni izraz t.i. slušno gestikulacijo japonske glasbe gagaku.

Masaoka vse od ustanovitve San Francisco Gagaku Society, ki jo tudi vodi, odpira nove načine dojemanja in igranja na japonski koto. Razvila je virtuozen in inovativen pristop, ki vključuje improvizacijo ter 'razširjanje' glasbila v virtualni prostor, in sicer z uporabo računalnikov, laserjev, živo elektroniko (live sampling) in procesiranjem v realnem času. Od osemdesetih let minulega stoletja razvija koto vmesnike z midi controllerji; najprej s Tomom Zimmermanom, soizumiteljem Body Glove. Delala je na STEIM, Amsterdam, CNMAT in z Donaldom Swearingenom pri izgradnji vmesnikov za računalnik in koto, pri čemer je uporabljala pedala, svetlobne senzorje, senzorje gibanja in ultrazvok. S kotom, povezanim neposredno na prenosni računalnik, snema svoje igranje v živo in ga procesira v realnem času. Ta novi koto je sposoben dinamičnega in interaktivnega odziva v različnih glasbenih okoljih in improvizacije s procesiranimi zvoki.

Masaoka je svoja dela predstavila na Japonskem, v Kanadi in Evropi, šestkrat je bila tudi v Indiji. Nastopila je na V2 v Rotterdamu, Cybertheater v Bruslju, Elektronisch Festival v Groningenu, Cleveland Performance Art Festival, Electronik Body Festival v Bratislavi, Radio Bremen, Festival of Lights, Hyberadad, Indija, in London Musicians Collective.

www.miyamasaoka.com

Organizacija: Mesto žensk; V sodelovanju: Galerija Škuc.

Sreda, 13. oktober, 17.00 – 19.00 / Kinodvor

PROGRAM KRATKIH FILMOV

MANON DE BOER

(Indija, Belgija)

Neubrano (Dissonant)

Belgija / Nizozemska, 2009 / 11' / Kratki film

Posnetek plesa, delo vizualne umetnice **Manon de Boer**, v katerem morata plesalka in gledalec zapolniti prazne prostore.

Manon de Boer v kratkem filmu **Neubrano** snema plesalko Cynthia Loemij, ki improvizira na tri sonate za violino (skladatelj Eugène Ysaÿe), na katere jo vežejo močni spomini. Gibanje kamere prekine materialni element časa, in sicer omejena dolžina triminutnega zvitka filmskega traku. Medtem ko se glasba nadaljuje in gledalci slišijo zvoke, je slika približno minuto, kolikor traja menjava filma, črna.

Manon de Boer živi in dela v Bruslju. Njena dela so bila prikazana na Mood Salon, Bios, Atene; Happy New Ears, Kortrijk; MUHKA-Media, Antwerpen; KVS, Bruselj (vsa 2007). Prejela je Prix Marseille Espérance, FID, Marseille (2006) in nagrado za najboljši eksperimentalni film na 14. festivalu Curtas Vila do Condo Film Festival, Portugalska (2006), kjer je bila tudi osrednja umetniška gostja festivala. Njene samostojne razstave vključujejo Jan Mot Gallery, Bruselj (2007, 2005 & 2003); SKOR, Amsterdam (2002), skupinske razstave pa International and National Projects, PS1, NYC; Open Archive, Argos, Bruselj; 2 ou 3 choses que j'ignore d'elles, FRAC Lorraine, Metz; Territoires de l'Image, Musée de Beaux-Arts, Lille (vsa 2007). Sodelovala je na 52. mednarodni razstavi umetnosti na beneškem bienalu 2007 ter na berlinskem bienalu 2008. Njena dela so bila prej predstavljena v Witte de With kot del razstave Don Quijote (2006).

Koncept in režija: Manon de Boer; Koreografija in ples: Cynthia Loemij; Glasba: 3 sonate za violino (sonata št. 2, preludij, obsedenost); Skladatelj Eugène Ysaÿe; Izvajalec: George van Dam; Kamera: Sébastien Koeppel; Zvok: Els Viaene, Manon de Boer, Laszlo Umbreit (Atelier Graphoui); Produkcija: Auguste Orts; Soprodukcija: Vlaams-Nederlands Huis deBuren, Atelier Graphoui, Jan Mot; S podpora Flanders Audiovisual Fund.

BIRGITTE STÆRMOSE

(Danska)

Neljubljani (Ønskebørn / Out of Love)

Danska, 2009 / 30' / Kratki dokumentarni film

Nekaj je v filmu **Neljubljani**, česar ni mogoče pokazati s prstom. Občutenje globoke neresničnosti in nečesa, kar se hkrati zdi tako resnično, da se človek počuti, kot bi ga nekdo stiskal za vrat. Nahajamo se na Kosovu, med otroci s ceste, leta 2009. Vendar smo tako daleč od opazovalnega dokumentarizma, kot je to sploh mogoče. Režiserka filma **Birgitte Stærmose** išče nekaj drugega. Povedati hoče zgodbo, ki se dvigne nad ulico; zgodbo o otrocih in njihovih izgubah, bridkosti, preživetju in človečnosti. Zgodbo, ki sega veliko dlje kot zgodba posameznika; loteva se njihove kolektivne zgodovine in posledično resničnosti, ki je veliko širša.

Birgitte Stærmose, rojena leta 1963, ima magisterij iz filma in medijskih umetnosti Univerze Temple v Filadelfiji. Režirala je vrsto nagrajenih kratkih filmov, ki so bili prikazani po vsem svetu. *Små skred* (Small Avalanches), ki temelji na kratki zgodbi Joyce Carol Oates, je prejel nagrado UIP za najboljši evropski kratki film na mednarodnem filmskem festivalu v Edinburgu. Stærmose je sodelovala pri *Vindmøller - Letters From Denmark* – filmu, ki je bil odgovor na «krizo s karikaturami preroka Mohameda». Njen prvi film z naslovom *Istedgade* (Principles of Attraction) je prišel na danska filmska platna leta 2006. Istega leta je posnela *Sophie*, ki je doživel mednarodno premiero na filmskem festivalu Sundance 2007.

Režija: Birgitte Stærmose; Scenarij: Peter Asmussen; Producent: Jesper Morthorst; Nastopajo: Liridon Abdullahu, Xhevahire Abdullahu, Shpresim Azemi, Besarta Baha, Drenusha Beha, Besnik Hyseni, Gëzin Kelemendi, Lulzim Kelemendi, Leotrim Kraniqi, Florim Krasniqi, Shkëlqim Krasniqi, Shpëtim Krasniqi, Valon Selimi; Produkcija: AlphaVille Pictures Copenhagen; Jezik: albanski; Slovenski podnapisi.

CHARLOTTE GINSBORG

(Velika Britanija)

Čez kosti (Over The Bones)

Velika Britanija, 2008 / 30' / Fikcijski dokumentarec

Čez kosti pomeni nadaljnji razvoj **Charlotte Ginsborg** na področju jukstapozicioniranja dokumentarnih in fikcijskih elementov, s čimer želi razbiti pričakovanja gledalcev, povezana s konvencionalno pripovedovalno strukturo.

V filmu se prepletata življenji dveh namerno neskladnih likov, škotskega voznika tovornjaka in pevke anglo-nigerijskega rodu. Zgodbi, ki ju najprej spremljamo v njenem delovnem okolju, se počasi približujeta, dokler se ne srečata med nesrečo v bazenu, ki ima za oba dramatične posledice. Ob filmu, ki temelji na strukturi cestnega filma (road movie) s kombinacijo povezovalca teksta (voiceover), posnetkov intervjujev in nastopanjem v živo, se zastavljajo vprašanja, ali so dogodki, ki se odvijajo pred gledalcem, resnični in do kolikšne mere nastopajoči igrajo. So plod domišljije ali v resnici alter ego drug drugega?

Charlotte Ginsborg, rojena v Londonu leta 1974, je magistrirala iz likovne umetnosti na londonskem Goldsmiths College leta 2002. Odtlej se s filmi in videi predstavlja v galerijah in na filmskih festivalih doma in po svetu. Prizorišče njene prve samostojne razstave je bil The Jerwood Space, London (2006); sodelovala je z 28-minutnim filmom *The Mirroring Cure*, katerega naročnik je bil Westminster Council v sklopu programa javne umetnosti. Za film *Spade* je leta 2002 prejela nagrado Oriel Mostyn, s *Seetha & Lamberto* pa sodelovala na beneškem bienalu 2003. Ginsborg živi in dela v Londonu.

Režija, scenarij, montaža: Charlotte Ginsborg; Producentka: Veronica Saez; Glasba: Spektrum; Oblikovanje zvoka: Ron Wright; Igrata: Forbes KB, Lola Olafaysoie; Jezik: angleški; Slovenski podnapisi.

SHALIMAR PREUSS

(Kanada, Francija)

Zmenek na Stella-Plage (Rendez-Vous a Stella-Plage)

Francija, 2009 / 18' / Kratki film

Prostovoljci organizirajo pogrebe za umrle, na katere so vsi pozabili. Na obali v govorilnici zazvoni telefon. Mladi par, ki gre mimo, dvigne slušalko. Oglasi se mati, ki bi rada govorila s hčerko. Pod vprašujočim pogledom svojega fanta Albane prevzame vlogo hčerke. Noč pada na zemljo, mati in hči pa se še kar pogovarjata.

V tem izjemno uravnovešenem filmu lahko vidimo, kako se vsak na svoj način trudi premagati osamljenost. Ustvarjalka nas odpelje na obalo. Tam se dekle po telefonu pod pretvezo pogovarja z neznano žensko in zdi se, da imata veliko skupnega. Naš pogled vodi in obarva oddvojena scena pred začetkom filma.

Shalimar Preuss je študirala umetnost in film v ZDA in Franciji, in sicer v letih 2004 do 2006 na National Studio for Contemporary Arts v Fresnoyju. Režirala je več kratkih filmov, med drugim *Seul à seul* (Self to Self) (2005) in *L'escale* (Fade Far Away) (2007). Eno njenih del s področja video umetnosti je *Wolves* (video inštalacija za dva zaslona).

Režija in scenarij: Shalimar Preuss; Producent: Emmanuel Chaumet; Igrajo: Anna Lien, Laure Duthilleul, Jonathan Heckel; Fotografija: Elin Kirschfink; Jezik: francoski; Slovenski podnapisi.

Organizacija: Mesto žensk; Soorganizacija: Kinodvor; Cena: 4.25*, 4.95 €; Člani kluba Kinodvor: Vstop prost.

.....

Sreda, 13. oktober, 20.00 / Stara mestna elektrarna – Elektro Ljubljana

NICOLE BEUTLER

(Nemčija, Nizozemska)

2: Dialog z Lucindo (2: Dialogue With Lucinda) / Večer dveh plesov / 45'

Lucinda Childs, ikona postmodernizma, ki je postavila nove mejnike v sodobnem plesu, je s svojimi izčiščenimi minimalističnimi mojstroviniami prevzela eno najbolj prodornih koreografij sodobne nizozemske plesne scene, **Nicole Beutler**. Lotila se je adaptacije dveh zgodnejših koreografij – *Krožne poti* (Radial Courses) (1976) in *Notranja drama* (Interior Drama) (1977); v prvi štiri gibalne sekvence tvorijo nenehno premikajočo se kompozicijo, v drugi pa pet plesalcev pleše halucinatorni in navidezno popoln sistem.

Koreografije Nicole Beutler, ki se vsakič spogleduje tudi s performansom in gledališčem, odlikujeta muzikalčnost in subtilni humor. S Childsovo jo družijo čistina odrske postavitve, z minimalnimi intervencijami, navadno le svetlobno, in osrediščenostjo na plesalca. (Urška Comino)

»Nicole Beutler je priredila dve koreografiji Lucinde Childs in ustvarila vrhunsko delo.«
- Miriam van der Linden (De Volkskrant, marec 2010)

Nicole Beutler (München, 1969) je koreografinja, kuratorica in performerka, ki od leta 1993 živi in ustvarja v Amsterdamu. Študirala je likovno umetnost na akademijah v Münstru in Münchnu, nemško literaturo na univerzi v Münstru ter ples in koreografijo na SNDO in amsterdamski gledališki šoli. Njeno ustvarjanje je umeščeno med ples, performans in vizualne umetnosti. V performansih, instalacijah in knjigah si prizadeva natančno artikulirati občutenja in izkušnje. Beutler je soustanoviteljica gledališkega kolektiva LISA (2005). V letih 2008 do 2010 je bila kuratorica za ples in performans v gledališču Frascati v Amsterdamu in soselektorica festivala Something Raw. Sodelovala je s koreografinjo in performerko Paz Rojo in v več projektih Davida Weber-Krebsa, Hoomana Sharifija in live art skupino Private Thoughts in Public Places. Od leta 1999 nastopa v predstavi *The Show Must Go On* Jérôma Bela. Beutlerjeva je tudi gostujoča profesorica na plesni akademiji School for New Dance Development in šoli Mima; obe sta oddelka gledališke šole Amsterdam School of the Arts (AHK).

www.nbprojects.nl

Koncept, koreografija: Nicole Beutler; V sodelovanju: Repetitor Ty Boomershine; Umetniška asistenca: Bojana Mladenović; Plesalci: Hillary Blake Firestone, Naiara Mendioroz, Aimar Pérez Gali, Javier Vaquero Ollero, Marjolein Vogels; Študijska praksa: Rozemarijn de Neve; Oblikovanje luči: Minna Tiikkainen; Kostumi: Jessica Helbach; Glasba: Gary Shepherd; Piano: Alecs Gruijic; Tehnika: Martin Kaffarnik; Produkcija: Josta Obbink; Direktorica: Janine Dijkmeijer; Naročnik dela 2: *Dialog z Lucindo* je COVER#2; Sprodukcija: nb & COVER #2.

Organizacija: Mesto žensk; V sodelovanju: Stara mestna elektrarna – Elektro Ljubljana; Cena: 7*, 10 €. S podporo: Veleposlaništvo kraljevina Nizozemske, program Fokus'10 in FONDS PODIUM KUNSTEN PERFORMING ARTS FUND NL.

Torek, 12. oktober, 11.00 – 14.00 / Stara mestna elektrarna – Elektro Ljubljana

The Physical Voice / Delavnica / Vodi Nicole Beutler

Koreografinja in gledališka režiserka Nicole Beutler bo udeležencem predstavila osnovna načela, ki zaznamujejo njeno ustvarjalno in raziskovalno delo: fizičnost in utelešenost glasu, prevod gibalnih kvalitete v kvaliteto govora, besedilo kot osnova za fizični material. Udeleženci bodo obravnavali besedilo in njegovo teksturo v pomenu dobesednih in metaforičnih načel giba (misel in telo). Njeno delo bistveno zaznamuje tudi teza, da solo obstaja zgolj znotraj skupinskega dela in v razmerju do taktik glasbene kompozicije.

Delavnica je brezplačna. Število udeležencev je omejeno. Prijave sprejemamo na info@emant.si do 8. oktobra. Delavnica je primerna za plesalce, performerje in igralce z izkušnjami; Organizacija: Zavod Emanat; V sodelovanju: Mesto žensk, Stara mestna elektrarna – Elektro Ljubljana.

.....

Sreda, 13. oktober, 23.55 / Tromostovje

OREET ASHERY in **ROBERT FODDAI**
(Izrael, Velika Britanija / Italija, Velika Britanija)

Tromostovje / Akcija na Tromostovju / 20'

V srcu Ljubljane stoji Tromostovje, stari kamniti most, zgrajen leta 1842, ki ga je leta 1931 preoblikoval in povečal slavni slovenski arhitekt Jože Plečnik. Ta edinstveni trojni most je nekakšen mestni simbol, hkrati pa tudi prizorišče akcije, ki jo bosta izvedla **Oreet Ashery** in **Roberto Foddai**.

Akcija se bo začela natanko pet minut pred polnočjo 13. oktobra 2010. Ashery in Foddai bosta sedela na mostu, nemo drug ob drugem. Kos za kosom bosta slekla oblačila in strgala s sebe zunanje plasti svoje identitete, si izmenjala kose in tako prevzela zunanji videz drug drugega. Trije mostovi, tri države, ne zgolj moški in ženska, on in ona, preteklost in prihodnost, temveč tretja država, država sprememb, tranzicije, nove identitete, ki ni oddvojena, temveč intrinzična za drugega in leži na razpolovišču med vsako državo. Delo človeka in hkrati naravna, kastrirana in vendar polnomočna. (Predrag Pajdić)

Oreet Ashery, rojena v Jeruzalemu in s stalnim bivališčem v Londonu, je interdisciplinarna vizualna umetnica, ki se ukvarja s performansom, fotografijo, videom in pisanjem. Asheryjina performativna praksa se loteva družbeno-političnih paradig, vanjo pa pogosto aktivno vključuje tudi občinstvo. Z razstavami, performansi, intervencijami in video projekcijami se je predstavila v številnih državah, vključno z HKW v Berlinu, Tate Modern, Brooklyn Museum, Akademie der Künste v Berlinu, Swedish Academy of Art, Pompidou Centre, Freud Museum v Londonu, Musée d'art contemporain de Montréal, Musée cantonal des Beaux-Arts v Luzani, Kunstenbanken na Norveškem, OK Centre for Contemporary Art v Linzu, Other Gallery v Šanghaju in Pekingu ter EDS Gallery v Mehiki.

www.oreetashery.net

Roberto Foddai je umetnik s Sardinije. Diplomiral je na Accademia di Belle Arti, Sassari, leta 1995, pretežno pa se ukvarja s fotografijo. Foddaijevo delo temelji na zgodbah. Z njimi posreduje pomembna kulturna in družbena vprašanja, hkrati pa razmišlja o kinu, spominu in nostalgiji. Njegove zadnje razstave vključujejo *Lingering Whispers*, kripta cerkve St. Pancras, London, 2010; *Crime & Punishment The Sequel*, Galerija Kortil, Rijeka, in *Dogma, HDLU*, Zagreb, oboje Hrvaška, 2009. Trenutno pripravlja fotografije za knjigo britanskega pesnika J. L. Nasha. Foddai živi in dela v Londonu.

robertofoddai.com

Organizacija in produkcija: Mesto žensk.

.....
Četrtek, 14. oktober, 17. 00 – 19. 00 / Kinodvor

RASIZEM, EVROPA, KAPITAL, QUEER

Video program – kuratorka Marina Gržinić

Tanja Ostojić & David Rych: *Sans Papiers*
Marina Gržinić, Aina Šmid: *Čista svoboda*
Ana Hoffner: *Gibanje. Privatizirano*
Isa Rosenberger: *ESPIRAL: ples smrti*
(Vsi videi so podnaslovljeni v angleškem jeziku.)

Gostji: Ana Hoffner in Isa Rosenberger

PROJEKCIJI bo sledil pogovor z gostjama v angleškem jeziku.

Rasizem, Evropa, kapital, queer govori o tanki črti, ki določa "pridobitev" pravic ali ukinitvev, izbris pravic. Ta črta je, kot trdi Angela Mitropolous, prav toliko "mehka, legalna", kot je morilska v svoji ranljivosti na eni in pravno hegemonična na drugi strani. V resnici ni nič mehko, kar zadeva meje, pravico do govora, kar zadeva – kot pravi Hoffner v predzadnjem stavku v svojem videu: "Naj nadaljujem? Do kod, dokler ne dosežem skrajnega ekscesa? Ali moram odigrati vlogo perverznejša za vsakega od vas? KDO mora odigrati vlogo živali, emigranta, perverznejša, in kdo bo odigral vlogo gospodarja, državljana in umetnika?" (Marina Gržinić)

TANJA OSTOJIĆ & DAVID RYCH

(Srbija, Nemčija / Nemčija)

Sans Papiers

Srbija / Nemčija, 2004 / 14'

Video *Sans Papiers* prikazuje ilegalce v enem največjih nemških deportacijskih zaporov, Berlin-Köpenick. Intervjuji z zaporniki pričajo o razlikah med tako imenovanimi "Sans Papier" in osvetljujejo pogoje življenja in ravnanje z njimi, ko se ujamejo v birokratsko kolesje struktur nadzora. (Tanja Ostojić in David Rych)

Tanja Ostojić in **David Rych** že od leta 2004 občasno sodelujeta v različnih projektih, med drugim tudi *xpona* – izmenjava v postnacionalni skupini, umetniško-ekonomski skupini – in projektih, kot sta *Sans Papiers* in *Rudi-Dutschke-Straße*. Tanja Ostojić je samostojna performerka in interdisciplinarna umetnica, ki dela med Berlinom in Beogradom. Umetnost je študirala v Beogradu in Nantesu. David Rych je umetnik in filmski ustvarjalec, ki živi in dela v Berlinu. Študiral je na univerzi v Innsbrucku, likovni akademiji na Dunaju in jeruzalemski Bezalel University. Poleg tega je magistriral na École supérieure des beaux-arts v Marseillesu.

MARINA GRŽINIĆ, AINA ŠMID

v sodelovanju z Zvonko Simčič
(Slovenija)

***Čista svoboda* (Naked Freedom)**

Slovenija, 2010 / 19'27"

Čista svoboda slovenskega umetniško-filmskega dua **Marine Gržinić** in **Aine Šmid** govori o vlogi (video)umetnosti, tehnologije, biopolitike, kapitala in ideologije kot prekrivajočih se procesih, ki vzdržujejo delovanje sodobnih družb. Besedilo Gržinićeve v videu, v katerem se sklicuje na teoretike (Beller, Kopač, Lopez Petit, Deleuze, Nimako) in taktike sovjetskega filmskega ustvarjanja, kot sta Vertov in Eisenstein, spodkopava vsakršen absolutni pedestal umetniškega dela. Video na novo vzpostavlja zgodovinske uprizoritvene strategije nekdanje jugoslovanske umetniške scene, jih projicira na sodobne pogoje video umetnosti in obrača 'kapitalizirano' umetniško delo proti njemu samemu. (Ivan Jurica)

Marina Gržinić in **Aina Šmid** se ukvarjata z videom že od leta 1982. Sodelovali sta v več kot 40 umetniških video projektih, skupaj posneli kratki 16 mm film ter vrsto video in medijskih inštalacij. Obe sta tudi režirali več video dokumentarcev in televizijskih oddaj. Marina Gržinić je doktorica filozofije; dela kot raziskovalka na Filozofskem inštitutu ZRC SAZU v Ljubljani in je profesorica na Akademiji za likovno umetnost na Dunaju. Aina Šmid je profesorica umetnostne zgodovine, dela pa kot urednica pri reviji Ambient.

ANA HOFFNER
(Srbija, Avstrija)

Gibanje. Privatizirano (Movement. Privatized)
Avstrija, 2009 / 11'45"

Ponovna uprizoritev video performansa Brucea Naumana z naslovom *Walking in an exaggerated manner in the parameters of a square* (Hoja z izrazitimi gibi po stranicah kvadrata) iz leta 1968 je poskus Hoffnerjeve, da reartikulira odnos med telesom in prostorom v sedanjem času. Naumanovo gibanje po stranicah kvadrata poteka v zaprtih mejah njegovega studia in je gledalcem dostopno samo prek videa kot medija. Uporablja jo spolno-politično gibanje, ki ga je posrkal in do mrtve točke privedel neoliberalizem, umetnica prikaže, kako se samoumevni kapitalistični in heteronormativni center razliva prek robov in spodkopava možnosti opozicije.
(Ana Hoffner)

Ana Hoffner (prej Prvulović) je performativna umetnica, ki se ukvarja s queer in migracijsko/(post)kolonialno politiko. S svojo performativno prakso raziskuje elemente ponovnega uprizarjanja in umetniške intervencije, in sicer z namenom artikulacije umetniške politične forme, ki ustreza sedanjemu času. Trenutno se ukvarja s homonormativnostjo in homoseksualnostjo kot spolno politiko Evropske unije.

S podporo Avstrijskega kulturnega foruma.

ISA ROSENBERGER
(Avstrija)

ESPIRAL: Ples smrti (ESPIRAL: A Dance of Death)
Avstrija, 2010 / 12'

ESPIRAL: Ples smrti, ki obravnava 'tiransko' vlogo avstrijskih bank, ki so globoko zaznamovale procese tranzicije v Vzhodni Evropi, deluje na številnih ravneh: ples,

estetika, jezik; ekspanzija kapitala; Avstrija, vzhodna Evropa, južna Amerika. Video povzema in na novo interpretira delo nemškega koreografa Kurta Joossa, izumitelja političnega baleta v Nemčiji v obdobju Weimarske republike, in vzpon nacionalnega socializma. Umetnica uporabi v videu tekst Hannesa Hofbauerja o avstrijskem finančnem imperializmu, s čimer poskuša raz/družiti umetnost, kulturo, kapital in posledično vlogo umetnosti v neoliberalističnih kapitalističnih družbah. (Ivan Jurica)

Isa Rosenberger se je rodila v avstrijskem Salzburgu, danes pa živi in dela na Dunaju. Vizualne umetnosti je študirala na Akademiji uporabnih umetnosti na Dunaju, podiplomski študij pa dokončala na Jan van Eyck-Akademie v Maastrichtu. Veliko je gostovala doma in v tujini, med drugim sodelovala v Shrinking Cities, Pratt Manhattan Gallery, New York; Donaumonarchie, Billboart Gallery, Bratislava; Geschichte(n) vor Ort, projekt v javnem prostoru, Volkertmarkt, Dunaj; Schrumpfende Städte 2 – Interventionen, Galerie für zeitgenössische Kunst Leipzig itn.

S pordporo Avstrijskega kulturnega foruma.

Organizacija: Mesto žensk; V sodelovanju: Kinodvor; Cena: 1 €.

.....

Četrtek, 14. oktober, 20.00 / Stara mestna elektrarna – Elektro Ljubljana

ANTONIA BAEHR

(Nemčija)

Smeh (Lachen, Laugh) / Performans / 50'

Rada se smejim. Pogosto se smejim. Pogosto me vidijo smejati.

Antonia Baehr je sedela ob oknu svojega majhnega, a elegantnega berlinskega stanovanja in imela sama s sabo «eksistencialni» pogovor ... natančneje z eno od številnih «nje». Z roko si je šla skozi kratko postrizene lase in se vprašala: če bi se gledala v množici drugih jazov, kako bi se opisala? Kot tista z rjavimi lasmi? Tista, ki se dobro oblači? Tisti z brki, ki kadi pipo? Ne, si je rekla in skozi ustnice pihnila nekaj dima proti stropu, ne. Opisala bi se kot tista, ki se smeji. Tista, ki se rada smeji, tista, ki jo pogosto vidijo smejati.

Smeh je delo o smejanju kot smejanju. Umetnica skozi ves performans raziskuje smeh kot suvereno entiteto, povsem ločeno od standardnega paketa, ki vsebuje šale, humor, pripovedovanje, veselje, in se povsem osredotoča na sam smeh – njegov zvok in obliko, glasbo, koreografijo in dramatiko, ritem in kretnje. Kljub temu, da njen cilj ni komedija, pa je malone nemogoče zaobiti tovrstno kontaminacijo, saj nas percepcija smeha zlahka okuži.

Antonia Baehr je koreografinja/režiserka, performerka in filmska ustvarjalka. Za njeno ustvarjanje je značilna interdisciplinarnost in sodelovanje z različnimi umetniki, pri čemer uporablja menjavo vlog: vsaka oseba je izmenjuje režiser/avtor in performer

drugi osebi. Diplomirala je iz filma in medijske umetnosti na berlinski Hochschule der Künste z Valie Export (1996) in prejela štipendiji DAAD in Merit Scholarship za Art Institute of Chicago. Od leta 2000 živi v Berlinu. Njene pretekle produkcije vključujejo *Holding hands* (2000), *Un après-midi* (2003), *Larry Peacock* (2005), *Merci* (2006), *Laugh* (2008) and *Over The Shoulder* (2009), v letu 2010 pa je začela delati na novi koreografiji za štiri izvajalce. Pri svojem delu sodeluje z vrsto umetnikov, med katerimi so Lindy Annis, Gaetan Bulourde, Valérie Castan, Antonija Livingstone, Eszter Salamon, Tamar Shelef in William Wheeler. Je producentka Wernerja Hirscha (šepetalca konjem in plesalca), glasbenika in koreografa Henrija Fleura in skladatelja Henryja Wilta.

Koncept, interpretacija, kompozicija in koreografija: Antonia Baehr; Umetniško sodelovanje in koreografija: Valérie Castan; Dramaturgija: Lindy Annis; Oblikovanje zvoka in glasba: Manuel Coursin; Oblikovanje luči: Sylvie Garot; Tehnično vodstvo, režija zvoka: Rima Ben-Brahim; Režija luči: Samuel Pajand; Administracija: Ulrike Melzweg, Alexandra Wellensiek; Produkcija: make up productions; Soprodukcija: Les Laboratoires d'Aubervilliers, Les Subsistances, Lyon.

Organizacija: Mesto žensk; V sodelovanju: Stara mestna elektrarna – Elektro Ljubljana; Cena: 7*, 10 €.

.....

Četrtek, 14. oktober, 22.00 / Center urbane kulture Kino Šiška

STEREO TOTAL

(Nemčija)

Koncert

Stereo Total je v Berlinu delujoči večjezični francosko-nemški duo, ki ga tvorita partnerja tudi v zasebnem življenju – Françoise Cactus, priznana prozaistka, in eksperimentalist Brezel Göring. Združitev dveh tradicij: francoskega šansona in nemške elektronike, v osemdesetih letih priljubljenega "Neue Deutsche Welle" in nastanek »electrogroova«, zvoka, ki se je v zadnjih desetih letih razmahnil po številnih klubih v Berlinu. Skozi štirinajst let obstoja, 10 albumov in 163 pesmi je berlinski duo razvil barvito in zanimivo vesolje med punkrockom, discom in »elektro-garažnim šansonom«, ki nas za trenutek zaslepi in osupne v svoji intenzivnosti.

Varovanca založbe Kill Rock Stars, katere zaščitni znak so tudi Gossip, Hella, Deerhoof, Get Hustle, Godzik Pink, Xiu Xiu, Decemberists, Bikini Kill itn., sta maja letos izdala že deseti studijski album ***Baby Ouh!***. Na njem sta z razigranim in eksperimentalnim zvokom in zanju značilnimi besedili (na albumu je 17 skladb, med drugim tudi priredbe njunih idolov, kot npr. Brigitte Fontaine ali Pedro Almodóvar) poskušala posneti glasbo, ki bi ju rada sama poslušala po radiu.

Duo, ki je zadnjih deset let nenehno na svetovni turneji (od Japonske, Avstralije, Severne in Južne Amerike, do Evrope), je vedno poskušal odpraviti glasbene, tehnične in tržne probleme z idejami, ne pa z velikimi oznakami denarja in snemalno studijsko tehniko. Potujeta z najmanj »rock« opreme, ne glede na to, ali nastopata v klubih ali na rave zabavah. (Senada Čorović)

www.stereototal.de

Pred nastopom Stereo Total bo občinstvo ogreval domači dvojec:

NEW WAVE SYRIA

(Slovenija)

New Wave Syria sta Urša Golob in Rok Pezdirc. Analogni sintetizatorji, naredi sam filozofija in circuitbending so imeli velik vpliv na njuno ustvarjanje glasbe in širše dogajanje okrog nje, kar ju je kasneje tudi vodilo v izdelavo unikatnih glasbil in predelanih naprav, ki sta jih uporabila v svoji glasbi.

New Wave Syria sta v domačem studiu posnela prvi album Hello, Yes, ki je izšel marca 2009 pri založbi Cheap Tunes. Album je bil dobro sprejet tako med poslušalci kot med kritiki in je bil kasneje imenovan za najboljši domači album leta 2009 v različnih medijih.

www.myspace.com/newwavesyria

Organizacija: Mesto žensk; V sodelovanju: Kulturno umetniško društvo Kataman in Center urbane kulture Kino Šiška; Cena: 13 € v predprodaji, na dan koncerta 17 €. Dijaki, študentje, upokojniki imajo 20 % popust na eno vstopnico, kupljeno v predprodaji na blagajni Kina Šiška.

.....

Petek, 15. oktober, 14.00 – 21.00 / Galerija Škuc

OREET ASHERY

(Izrael, Velika Britanija)

(asistenta Andrew Mitchelson in Owen Parry)

Hairoism / Trajajoči performans s sodelovanjem občinstva / 14.00 – 20.00

Oreet Ashery dela z lasmi kot fizičnim in kulturnim materialom že vrsto let. Izhodišče performansa **Hairoism** je nemi, 52-minutni črno-beli film *King* Eleanor Antin iz leta 1972. *King*, Antinin samooklicani 'politični jaz', prikazuje umetnico, ki si počasi nanaša lase na obraz, da bi se spremenila v svoj moški alter ego.

V performansu **Hairoism** dva pomočnika nanašata lase, ki so jih podarili gledalci, na Asheryjino glavo in obraz, pri čemer jo 'preobražata' v štiri javni moške osebnosti. Prvi lik ima najmanj, zadnji pa največ las, tako da postaja Ashery vse bolj kosmata. Ko nehata nanašati lase na četrti lik, pomočnika nadaljujeta z lepljenjem las na Asheryjin obraz in telo, da bi jo popolnoma prekrila z lasmi. Končni rezultat je nekaj, kar spominja na opico, volkodlaka oziroma ...

Poustvarjene bodo pričeske naslednjih moških: Moše Dajan, general izraelske vojske v petdesetih letih preteklega stoletja, nacionalni simbol izraelskega militarizma. Musa Mohamed Abu Marzuk, visoki predstavnik palestinskega gibanja Hamas, ki od leta 1997 zaseda mesto podpredsednika Hamasovega političnega biroja. Avigdor Lieberman je sedanji izraelski zunanji minister in podpredsednik izraelske vlade, ki je prepričan, da bi državljani Izraela, ki ne bi podpisali prisege o zvestobi, morali izgubiti volilno pravico.

Novembra 2006 je Lieberman pozval, naj arabske člane kneseta (izraelskega parlamenta), ki so se srečali s člani Hamasa, obsodijo izdaje. Jaser Arafat/Ringo Starr. V zadnjem času je internet preplavljen s fotografijami Ringa Starra ob boku Jaserja Arafata, ki opozarjajo na njuno fizično podobnost, vključno s pričesko. (Predrag Pajdić)

Sopredstavitev: Trouble, Bruselj, Belgija.

JUDITH WITTEMAN

(Nizozemska)

Orakelj (Oracle) / Performans / 20.00 – 21.00

Performans **Orakelj** evocira vpliv položaja sonca v majhni neopazni skupnosti in izziva naravni navpični ples čebel, ko umetničino vodoravno gibanje spominja na starodavne gibe. Njeno telo poziva gledalce, naj sami odkrijejo 'razlog' za, v osnovi direktno, hkrati pa kinestetično sporočilo. Zdi se, da telo, prekrito z medom, brezsravno kliče po sončnih koordinatah, hkrati pa je povsem oddaljeno od naravnih elementov in gledalcev; podobno kot so čebele oddaljene od radovednih oči, ki vrtajo v navade drugih. To čutno, vablljivo in fundamentalno raziskovanje gledalca ne spodbuja zgolj k preizpraševanju sporočila, ampak tudi njegovega položaja voajerja, strukture njegovih lastnih usmeritev in virov moči. (Predrag Pajdić)

Amsterdamska umetnica **Judith Witteman** se je rodila leta 1971. Diplomirala je 2001 na Rijksacademie van Beeldende Kunsten in odtlej je njena umetniška praksa osredotočena predvsem na performans, živo umetnost in risanje. Letos igra glavno vlogo v *Blue Desert*, filmu Ederja Santosa, ki ga snemajo v Braziliji in Čilu. Njene zadnje razstave vključujejo *Beehive Experiment*, OT301, Amsterdam, 2010; *AWA Presents*, Stoa Aeschylou, Nikozija, Ciper, 2010; *Dogma*, HDLU, Zagreb, Hrvaška, 2009; *Crime and Punishment*, 198 Gallery, London, 2008; *Unbound*, Contemporary Art Platform, London, 2007; *Bound*, Open Eye Gallery, Liverpool, 2007.

Organizacija: Mesto žensk; V sodelovanju: Galerija Škuc.

.....
Petek, 15. oktober, 14.00 – 18.00 / Gruberjeva palača

KIRA O'REILLY

(Velika Britanija)

Padanje po stopnicah (Stair Falling) / Trajajoči performans

Performans, ki je navdih našel v arhitekturi, prikazuje razpiranje človeškega telesa v poskusih počasnega, postopnega in nadzorovanega padanja vznak. S primerjavo arhitekture telesa in stavbe v njenem negotovem odnosu poskuša umetnica najti trenutke ravnotežja, ki so za navadne smrtnike nedosegljivi. Z dlanmi in očmi pozorno opreza in išče, kje bi se lahko oprijela vrvi, gledalci pa spremljajo njene precizne gibe in prijeme.

Padanje po stopnicah je bilo izvirno zasnovano za viktorijansko kamnito stopnišče v Whitworth Art Gallery v Manchestru kot del razstave *Marina Abramović predstavlja ...* v okviru festivala Manchester International Festival. Ljubljanski performans na festivalu Mesto žensk bo uprizorjen na stopnišču Gruberjeve palače; trajal bo približno štiri ure. (Predrag Pajdić)

Umetniška praksa britanske umetnice **Kire O'Reilly**, ki je hkrati uporno interdisciplinarna in povsem neumestljiva, izvira iz vizualne umetnosti. S performansom, biotehnološkimi praksami in pisanjem se loteva spekulativnih rekonfiguracij telesa. Od diplome iz likovne umetnosti na University of Wales Institute Cardiff leta 1998 je s performansi nastopala po vsej Veliki Britaniji, Evropi, Avstraliji, Kitajski in Mehiki, predstavila pa se je tudi že v Sloveniji. Letos je prejela triletno štipendijo Arts and Humanities Research Council (AHRC) na Oddelku za dramsko umetnost londonske univerze Queen Mary; *Thresholds of Performance: Between Body, Laboratory and Text* (Meje performansa: med telesom, laboratorijem in besedilom).

kiraoreilly.com/blog

Organizacija: Mesto žensk; V sodelovanju: Arhiv Republike Slovenije; Sopedstavitev: ANTI-Festival, Kuopio, Finska.

.....

Petek, 15. oktober, 22.30 / Menza pri koritu – AKC Metelkova mesto

HK119

(Finska, Velika Britanija)

Koncertni performans

Björk je v Q magazine o **HK119** dejala "perfektna blondinka", ko jo je izbrala za svojo najljubšo umetnico leta.

Lo-fi, 'sam-svoj-mojster' odnos Heidi Kilpeläinen do snemanja glasbe (na začetku sama, na digitalni 8-kanalni snemalnik) in snemanje glasbenih videov, v katerih je oblečena v vsakdanje materiale (kot sta aluminijasta folija in papir), so ji zagotovili dovolj materiala za osnovo odrskih nastopov v živo, na katerih njeni videi pogosto predstavljajo ozadje, sama pa poje na 'backing track' svojih pesmi. Lik HK119 je bil izraz ironične kritike množičnega potrošništva, razmišljanja umetnice (o človeških odnosih, socializmu, kapitalizmu, tehnologiji, kulturi slavnih ...) pa so vedno pospremljena s humorističnim podtonom.

HK119 je samostojni projekt Heidi Kilpeläinen, finske umetnice s številnimi talenti (pevka, pisateljica, producentka, vizualna umetnica). Diplomirala je leta 2004 na Central Saint Martins College of Art and Design, ima pa tudi magisterij iz likovne umetnosti. Menila je, da je najboljši skupni imenovalec performansa in scenografije, video

produkcije in obetajoče glasbene produkcije – kratka mešanica performativne umetnosti in multimedije – izmišljeni lik z imenom HK119, plod znanstvene fantastike in izmišljene številke črtne kode. Pod tem imenom je podpisala pogodbo z založbo One Little Indian Records, Björkino matično založbo, ki je novembra 2005 izdala njen prvi singl z naslovom *Pick Me Up*. Sledil je njen prvi, istoimenski album, izdan februarja 2006, drugi album – *Fast, Cheap And Out Of Control* – pa je izdala leta 2008. Trenutno ustvarja tretji album.

www.myspace.com/hk119

Pred in po koncertnemu performansu bo plesišče ogrevala DJ KAA (Slovenija).

Organizacija: Mesto žensk; V sodelovanju: Menza pri koritu; Cena 5*, 7 €.

.....

Sobota, 16. oktober, 20.00 / Linhartova dvorana – Cankarjev dom

GUERRILLA GIRLS ON TOUR (ZDA)

Če lahko prenesete vročino: zgodovina žensk in hrane (If You Can Stand the Heat: The History of Women and Food)
Gledališka predstava / 75'

Ste zmedeni? Tudi me smo. Vsakič, ko odpremo hladilnik.

Smo del zabavne slavnostne večerje, na kateri nastopajo kulinarične herojke: svetovno znana kuharska mojstrica Julia Child, znamenita piska in avtorica esejev o kulinariki M.F.K. Fisher in velika dama kuhinje juga Združenih držav Amerike Edna Lewis. Gledališko presenetljiv pogovor na odru je poklon slavnim ženskim zgodovinskim osebnostim s pozitivnim sporočilom o telesnem videzu. **Če lahko prenesete vročino: zgodovina žensk in hrane** se loteva nepopustljive obsedenosti/tesnobe žensk do telesa/hrane in opozarja na probleme podhranjenih narodov in globalne lakote. V slogu legendarnih Guerrilla Girls performerke zakrivajo obraze z maskami in da, leteli bodo tudi bananini olupki in torte ... (Milijana Babić)

Če lahko prenesete vročino, vam želimo dober tek!

Guerrilla Girls On Tour (New York) je potujoči anonimni ženski gledališki kolektiv, ki so ga leta 2001 ustanovile tri nekdanje članice Guerrilla Girls (1985 -), ker so hotele dokazati, da je feminizem lahko zabaven. Na svojih nastopih uporabljajo različne klasične gledališke tehnike, kot so fizično gledališče, vodvil in parodija. GGOT ustvarjajo izvirne igre, performanse in delavnice, ulične gledališke akcije in rezidenčne programe, v katerih obravnavajo zgodovino žensk in med drugim opozarjajo na pomanjkanje

možnosti, s katerimi bi se temnopolte ženske in umetnice lahko uveljavile na področju uprizoritvenih umetnostih.

www.guerrillagirlsontour.com

Organizacija: Mesto žensk; V sodelovanju: Cankarjev dom Ljubljana; Cena: 10*, 12, 15, 18 €.

Guerrilla Girls on Tour bodo vodile dvodnevno delavnico v Menzi pri koritu – AKC Metelkova mesto, in sicer v sredo (13. oktober) in četrtek (14. oktober), obakrat med 11.00 – 14.00, ter zaključile v četrtek, 14. oktobra, z uličnim performansom, ob 15.00.

Delavnica je brezplačna. Število udeležencev je omejeno. Prijave sprejemamo na info@emant.si do 8. oktobra. Delavnica je namenjena udeležencem vseh starosti, ki jih zanima sodelovanje, skupinska dinamika, javni performans in ulično-gledališki aktivizem; Organizacija: Zavod Emanat; Mesto žensk; V sodelovanju: Menza pri koritu – AKC Metelkova mesto.

Nedelja, 17. oktober, 13.00 / Kinodvor

DENYS BLACKER

(Velika Britanija, Španija)

Predstavitev festivala FEM

FEM je mednarodni festival performativne in žive umetnosti, ki v organizaciji združenja Gresol Association predstavlja umetniške stvaritve žensk. Prvič je potekal leta 2004 v španskem mestu la Bisbal d'Empordà pod kuratorskim vodstvom Denys Blacker in Anet van de Elzen, od leta 2004 pa je njegovo prizorišče prav tako španska Girona. Vsako leto se zgodi na mednarodni dan žena, 8. marca.

Odločitev za ženski festival ni bila povezana s posebnim političnim sporočilom, temveč bolj namenjena potrditvi in praznovanju svobode izražanja, ki si jo v tem zgodovinskem trenutku lahko privoščimo v Evropi. V številnih drugih državah po svetu ženske glasove zatrejo cenzura, vojne in revščina. Zdi se nam pomembno, da kot ženske skozi necenzurirano sodobno umetniško prakso uveljavimo pravico do osebnega izražanja.

Denys Blacker prinaša avdio-vizualno potovanje skozi sedem festivalskih let, in sicer s prikazom del avtoric, ki so sodelovale ali o svojem delu spregovorile na festivalu.

Denys Blacker, rojena v Londonu leta 1961, ima magisterij iz likovne umetnosti londonske Chelsea School of Art (1985). Je performativna umetnica, ki zadnjih 25 let predstavlja svoje delo na mednarodnem prizorišču. Denys Blacker je tudi članica mednarodne performativne umetniške skupine *The Wolf in the Winter* (www.wolfinthewinter.com). Leta 2002 sta z Anet van de Elzen soustanovili združenje Gresol Association (www.gresolart.com). Živi in dela v Španiji.

Organizacija: Mesto žensk; V sodelovanju: Kinodvor.

Nedelja, 17. oktober, 19.00 in 20.00 / Gledališče Glej

NATAŠA ŽIVKOVIĆ
(Slovenija)

Tihožitje / Performans – premiera / 35'

Prijatelj pravi, da je nastopil čas tihega ždenja. Čas rastlinske civilizacije, ki v odsotnosti dogodka predse nevrotično polaga karte, na katerih so vsi odgovori sumljivi ali vsaj naivni. Čas, ki se je ujel v lastno previdnost, potem ko smo gledali, kako je seme nezadovoljstva vsakič kililo v prodajno uspešnico. Zato prijatelj pravi: ne misli. In če že misliš, ne povej. Ne hodi na ulico, ko kličejo. Dvojno zapahni vrata in ne migni s prstom. Ko se učiš tiho čemeti, se odzivaj nevidno, neslišno; pazi, da zatreš svoj vonj, ki zaudarja po želji in strahu. Ker prijatelj pravi: prišel je čas za tihožitje ... (Jasmina Žgank)

Nataša Živković se je po končani baletni šoli preusmerila v sodobni ples in sodelovala s številnimi koreografi in koreografinjami (Maja Delak, Yasmine Hugonnet, Mateja Bučar, Mala Kline, Milan Tomašik, Matjaž Farič itn.). Zadnja leta vse pogosteje gostuje tudi v bolj gledaliških predstavah (*Hiša srečanj*, *Hiša Marije Pomočnice*, *Out*, *Pot v Jajce*, *Peklenska Pomaranča*, *Making Medea* itn.). Za prvenec *Prva ljubezen*, drugič (*Preboleti Naceta Junkarja*) in gledališko udejstvovanje v preteklosti je letos prejela nagrado Zlata ptica. Živkovićeva deluje tudi v okviru kolektiva Via Negativa, ki mdr. preizprašuje pozicijo performerja v odnosu do gledalca in načine gledališke prakse nasploh.

Koncept: Nataša Živković in Bojan Jablanovec; Asistenca: Jasmina Žgank, Uroš Kaurin, Katarina Stegnar in Boris Kadin; Izvedba: Nataša Živković & Skriti Gost; Producentka: Špela Trošt; Produkcija: Via Negativa za Via Novo.

KATARINA STEGNAR
(Slovenija)

Stegn se / Performans – premiera / 35'

Stegnar, upam, da veš, kaj delaš! Si pripravljena? Si nahranila svojega mačka? Spij zadnji viski, pokadi zadnjo cigareto, preberi zadnjo pravljico svoji hčerki, povej njenemu očetu tisto, kar lahko pove samo zadnji stavek ... In premisli, katera glasba bo tvoja zadnja glasba. Zdaj ti odločaš o tem, kar boš naredila, kako boš to naredila in zakaj boš to naredila. Stegnar, zdaj si ti edino merilo tega, kar delaš. Zdaj si ti edina nit, ki lahko poveže vse skupaj. Stegnar, če boš samo lajala cinične pripombe in bruhala sarkastični smeh, potem raje zapri gobec. Nočem te poslušati, nočem te gledati, nočem te poznati. Naredi mi uslugo in končaj, preden sploh začneš. Stegn se!

Katarina Stegnar je igralka, plesalka in performerka, diplomantka AGRFT in ena najbolj vsestranskih ustvarjalk na slovenski gledališki sceni v zadnjih letih. S svojimi kreacijami je opazno zaznamovala slovensko neodvisno scensko umetnost, redno pa sodeluje tudi s slovenskimi institucionalnimi gledališči. Skozi čas je razvila svojevrstno uprizoritveno polje, v katerem raziskuje načine scenske predstavitve in problematizira tako lastno ustvarjalnost kot tudi medij, v katerem se izraža. Neizprosna je do sebe in do publike.

Koncept: Katarina Stegnar, Bojan Jablanovec; Asistenca: Nataša Živković, Uroš Kaurin, Boris Kadin;
Izvedba: Katarina Stegnar; Producentka: Špela Trošt; Produkcija: Via Negativa za Via Novo.

Organizacija: Mesto žensk; V sodelovanju: Gledališče Glej, Cena: 7*, 10 €.